

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 531

Het geheim der verminkte kinderen

15 Cent

Als een troep honden joegen politiemannen en voorbijgangers achter Raffles aan.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

HET GEHEIM VAN DE VERMINKTE KINDEREN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De mislukte inbraak.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager lopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Op een mooien, kouden winterdag bevond de bewoner van het fraaie heerenhuis, staande in Regentpark No. 14, zich in zijn werkkamer.

Deze bewoner was niemand anders dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, die dit huis een tijd geleden had gekocht en er sedert eenigen tijd in betrokken was.

Het gebeurde niet zelden dat de bekende en gevreesde gentleman-inbreker op deze wijze eenigen tijd van het tooneel verdween, om dan later, wanneer men hem en zijn daden zoo'n beetje vergeten had, weer ergens anders, onder een anderen naam, op te treden.

Hij had gedurende de laatste maanden allerlei streken uitgehaald, waarbij de politie telkens aan het kortste eind had getrokken en waarbij hij vooral hoofdinspecteur Baxter bijna wanhopig had gemaakt. Hij had daarom besloten zich een poosje kalm te houden. Maar het was niet alleen uit medelijden met den waardigen politie-inspecteur, dat Raffles

dit besluit genomen had. Hij wenschte er zelf ook van te profiteeren en eens rustig uit te blazen van zijn vermoeiende campagnes.

Weinig echter dacht hij er aan, dat dezen keer van die voorgestelde vacantie niet veel zou komen. Het scheen zijn noodlot te zijn, dat hij telkens in aanraking kwam met personen en zaken, die het noodig maakten, dat hij zich met hen bemoeide, terwijl het ook vaak aan hem zelf te wijten was, daar hij in de eerste plaats een weinig nieuwsgierig was en ten tweede, omdat zijn rusteloze geest hem niet toestond geruimen tijd in absoluut niets-doen door te brengen.

Zoo ging het ook thans.

Het huis was fraai gemeubeld en geriefelijk ingericht. Een groote bibliotheek, waarin zich wel duizend boeken bevonden, stond hem ten dienste. In het sousterrain bevond zich een groote ruimte, welke hij geheel als atelier en werkplaats had laten inrichten en waar hij

met zijn vriend en secretaris, Charles Brand, naar hartelust kon knoeien en experimenteerden. Ook had hij zijn verschillende werktuigen en uitvindingen, waaraan hij altijd iets te veranderen of te verbeteren vond.

Maar niettegenstaande dit alles had Raffles reeds lang gezocht naar iets anders, zoodat het hen, die den geestigen, ijverigen en scherpzinnigen man kenden volstrekt niet zou hebben verwonderd, als hij gehoord had welk gesprek hij voerde met zijn vriend op het oogenblik, dat dit verhaal een aanvang neemt.

„Ik zou wel eens willen weten,” zei Raffles tegen zijn vriend Charly Brand, „waar de millioenen van den heer Pigott vandaan komen. Ik herinner mij niet dat de man ooit de een of andere zaak heeft gedreven. Ook hoorde ik nooit, dat hij uit Indië, Amerika of Afrika een rijke erfenis heeft gekregen. Hij komt niet aan de Beurs, is ongetrouwd en heeft in de tien jaren, dat ik hem nu reeds gade sla, niets anders uitgevoerd dan goed eten, lekker drinken en in een mooi huis wonen. De een of andere sport of andere bezigheid waarmee hij z'n tijd doodt, kent hij niet. En in ons register staat ook niets bizonders vermeld. Ik moet dat geheim toch zien te doorgronden.”

Lord Lister zat, terwijl hij deze woorden sprak, in een gemakkelijke fauteuil voor den schoorsteen van zijn bibliotheek, het fraaiste vertrek van zijn huis.

In deze woning bracht John Raffles, de Groote Onbekende, zijn vacantie door. Hij had het huis gestoffeerd met allerlei kunstschatten uit vele landen en er was wellicht geen tweede persoon te vinden, wiens woning zoo weelderig was ingericht als die van Lord Lister.

De vensters aan den voorkant der straat van Regent-Park waren dicht gesloten en alleen het gedeelte waar, onder in het gebouw, zijn oude vertrouwde bediende, Gaston woonde, toonde aan, dat het huis bewoond was.

Aan den achterkant lag een klein, keurig aangelegd park en hier waren alle vensters geopend om de milde winterlucht te laten binnenkomen. Van af het balkon kon Raffles de villa van Pigott zien; het huis schemerde ter linkerzijde door de takken van de bladerlooze boomen.

Geheel links zag men het platte dak van de garage, waar twee automobielen stonden, die door Raffles elk oogenblik van den dag konden worden gebruikt, daar diens chauffeur Henderson, een groote, krachtige vent, een reus bijna, wiens taak het was deze auto's te

besturen, er ook voor zorgde, dat zij er ten allen tijde keurig verzorgd uitzagen en dat het benzine-reservoir gevuld was. Op deze wijze behoeft de Groote Onbekende slechts op den knop van het electriche belletje te drukken, dat uitkwam in de kamer van zijn trouwen chauffeur, om onmiddellijk zonder verder tijdverlies te kunnen uitrijden.

Charly Brand, die met een boek in een luien stoel zat, had zijn lectuur gestaakt en opmerkzaam geluisterd naar wat zijn vriend en meester hem vertelde. Hij keek eens naar het bedoelde huis en antwoordde:

„Ik geloof, Edward, dat de meeste menschen, die hier in Regent-Park in vorstelijke woningen huizen, hun vermogen op eigenaardige wijze verworven hebben.”

„Ongetwijfeld,” antwoordde Raffles. „Maar deze Pigott boezemt mij bijzonder veel belang in; ik zal hem daarom eens een bezoek gaan brengen, want ik kan mijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen. 't Is nu vijf uur, we zullen nog een uurtje wachten, en zoodra het heelemaal donker is, eens de woning van den millionaire wat nader gaan beschouwen.”

„Uit deze laatste mededeeling meen ik te moeten opmaken, dat we niet als bezoekers naar binnen zullen gaan, hè Edward,” zei Brand met een geheimzinnig lachje.

„Je wilt zeker eens poolshoogte gaan nemen, voor dat je je laat uitnoodigen?!”

„Precies,” zei Raffles, „en daarom stel ik je voor, dat we ons eerst een weinig zullen gaan vermommen. Het is absoluut niet noodig, dat de vent, mocht hij ons ontdekken, ons onmiddellijk aanziet voor hetgeen wij zijn. Wij maken ons onkenbaar en doen dan ten overvloede nog onze maskers voor. Dan zijn we zeker veilig.”

„Je schijnt hem nog al te vreezen,” merkte Brand op, „anders neem je gewoonlijk niet zoo veel voorzorgen.”

Raffles haalde zijn schouders op.

„Och, wat zal ik je zeggen,” antwoordde hij, „vreezen doe ik hem niet. Ik ben, geloof ik voor niemand bang, al was hij de duivel in eigen persoon, maar ik vind het overbodig en nutteloos het noodlot te tarten en per sé moeilijkheden uit te lokken. Komen ze, soit, dan zal ik ze het hoofd bieden, maar het is, dunkt me, beter ze te vermijden. Daar komt bij, dat die vent, die Pigott, waarschijnlijk een heel gevaarlijk heerschap is. Vergeet niet, dat we in de tien jaar, dat we hem kennen nog nimmer iets van hem zijn te weten kunnen komen. Hij schijnt dus zijn voorzorgsmaatregelen goed te

nemen. En met zoo iemand moet je voorzichtig zijn."

Terwijl de vrienden dit gesprek voerden, waren zij naar boven gegaan, naar de kleedkamer van Raffles, waar zij alles voor hun vermomming konden vinden.

Het liep tegen zeven uur toen Raffles met Charly Brand op weg toog. Beiden waren hoogst eenvoudig gekleed, terwijl ze hun gelaat veranderd en bovendien gemaskerd hadden. Zonder de minste moeite sprongen ze over het hek, dat het grondgebied van Pigott scheidde van dat van Raffles.

Ook de villa van Pigott lag in een parkachtig aangelegden tuin, die echter dubbel zoo groot was als de tuin van Raffles. Voorzichtig slopen zij door de bosschages, terwijl de Groote Onbekende naar alle kanten loerde. Een breede trap leidde uit het park naar een groote veranda, die gedeeltelijk door een marquise gesloten was. Daardoor kon John Raffles niet zien of er zich iemand in de serre bevond. Een oogenblik bleef het tweetal staan, en dat was heel verstandig, want een bediende kwam de serre binnen en zette een schemerlamp met rose zijden kap op een tafeltje neer, waarna hij weer heenging. Uit het huis weerklonken stemmen, doch niemand verscheen.

Bijna twee uur lagen Raffles en Brand op den loer, totdat de bediende weer kwam en de lamp meenam. Ergens in de buurt sloeg een klok tien uur en de villa was nu in volledige duisternis gehuld.

„Vooruit," fluisterde John Raffles, „laat ons nu de veranda binnensluipen."

Als katten kropen zij de trap op. Daar stiet Brand plotseling tegen een tafeltje, waardoor eenig gedruisch ontstond. Lord Lister bleef een oogenblik onbeweeglijk staan en smoorde een kreet, toen plotseling door iemand het elektrische licht in de veranda werd opgedraaid en drie mannen met revolvers in de hand op den ongelukkigigen Brand toesprongen.

De Groote Onbekende overzag oogenblikkelijk den geheelen toestand. Hij stond in een vensternis van de veranda, die ver uitsprong, en waar de mannen hem niet dadelijk ontdekken konden.

„Vervloekte schelm!" schreeuwde Pigott, terwijl hij den indringer een revolver onder den neus duwde, „ik heb je al beloerd, toen je twee uur geleden mijn park bent binnengesloopen. Je kunt mij niet voor den gek houden. Knevelt hem en roept de politie. Trek hem ook het masker voor het gezicht weg."

Brand weerde zich als een wanhopige, maar

hij kon tegen de overmacht niets uitrichten. Tien minuten later was hij stevig gebonden.

„Waar is je medeplichtige? Spreek op, julie waart toch met je beiden?"

Brand kneep zijn lippen op elkaar, vast besloten niets te zeggen.

„Legt den schurk ergens in een hoek neer en laat ons dadelijk dien anderen bandiet opzoeken misschien vinden we hem nog," riep Pigott vol ijver uit, toen Brand hem niet antwoordde. „Wacht maar, kereltje, jou zal de lust wel vergaan om hier nog eens in te breken. Brengt hem in huis."

De beide bedienden deden, wat hun bevolen werd en sleurden Brand, die zich opnieuw trachtte te verdedigen, het huis binnen.

De millionaire vond er bij deze gelegenheid het grootste genoegen in om den weerlooze ononhoudelijk in den rug te stompen. Charly werd naar de studeerkamer gebracht en daar tamelijk onzacht op den grond neergelegd, terwijl Pigott opnieuw beval een politieagent te halen.

In hetzelfde oogenblik hoorde Brand plotseeling een zonderling geluid. Hij lag met het rechteroor dicht op het tapijt en daardoor drongen hoewel flauw, toch duidelijk te onderscheiden wonderlijke klanken tot hem door. Het was, alsof kleine kinderen, niet zooals men het wel meer hoort, maar voortdurend en jammerlijk, schreiden. Brand spande zich in om goed te kunnen hooren. Hij vergat geheel en al zijn hachelijke positie en deed alle moeite om te vernemen, waar de geluiden vandaan kwamen.

Eerst dacht hij, dat het katten of honden waren, maar toen hoorde hij door het tapijt heen de heesche stem van een vrouw, die met een vloed van scheldwoorden het schreien overstemde.

„Ellendige schooiers, leelijke schreeuwbeke, miserabele kattenkop!"

Brand dacht eerst, dat de kinderen van den millionaire zoo schreiden, maar weldra begreep hij, dat dit een dwaze veronderstelling was.

Terwijl Brand over dit zonderling geluid nadacht, was een der bedienden het huis uitgegaan, om een surveilleerenden politie-agent te roepen, ten einde den in huis gevangen inbreker te arresteeren. Toen de politie-agent binnentrad, kwam Pigott hem reeds tegemoet en zei, op Brand wijzend:

„Die man daar wilde Raffles nadoen, maar wij hebben het hem belet. Neem hem mee naar Scotland Yard, opdat hij daar zijn rechtmatige straf zal ondergaan."

„Alright," antwoordde de politiedienaar, die op Brand toetrad en hem een duw in de ribben gaf.

„Sta op!" beval hij, „ik zal je een armbandje omdoen, want van zoo'n schat als jij bent moet men zich goed verzekeren."

Hij haalde een paar boeien te voorschijn en sloot ze om Charly's polsen, na de touwen doorgesneden en in zijn zak gestoken te hebben.

„Ja, ja," lachte Pigott en hij duwde den gevangene een diamanten ring onder den neus, „kan ik je misschien ook met zoo'n steentje dienen?"

„Vooruit!" beval de agent en stiet den geboeide voor zich uit, waarmee hij het huis verliet.

Het was intusschen nacht geworden, maar de geboeide merkte toch, dat de agent hem niet stadwaarts, maar naar den kant van het park leidde. En nog meer verbaasde hij zich, toen de agent voor het huis van John Raffles bleef staan, haastig omkeek naar beide kanten, een sleutel te voorschijn haalde, de deur opende en Brand naar binnen duwde. Hij zelf trad nu ook binnen en sloot de deur achter zich.

Brand wist niet, wat hij van deze geschiedenis moest zeggen. Zijn verbazing steeg nog meer, toen de agent naar de studeerkamer van zijn vriend ging en dit helder verlichte vertrek opende.

In hetzelfde oogenblik hoorde Brand de vroolijke stem van Raffles, die uitriep:

„Well, my boy, kom eens hier en steek een sigaret op. Als ik je eerst de boeien heb afgenomen."

Brand keek verbaasd op, toen die woorden door den agent werden uitgesproken, die nu behendig de boeien losmaakte en zich daarna in den fauteuil voor den schoorsteenmantel liet vallen, waar hij een paar uur geleden het plan had geopperd om een bezoek te brengen aan het huis van den millionair Pigott.

„Dat was een aardig uitstapje," zei hij, een sigaret opstekend, „over een half uur zal ik het nog eens probeeren."

Brand was intusschen van zijn verbazing bekomen en dankte inwendig den hemel dat hij er zoo goed was afgekomen. Hij had zich moedig gedragen, maar had zijn toestand alles behalve benijdenswaardig gevonden. Wel had hij zich zelf moed ingesproken en gedacht, dat zijn vriend hem zeker niet in den steek zou laten, maar dat hij zóó gauw uit zijn gevangenschap zou zijn ontslagen, had hij zelfs niet durven droomen.

Het was echter zeer begrijpelijk, dat, toen hij hoorde, dat zijn vriend er nog eens heen wilde gaan, hij daar niet veel zin in had.

„Ik bedank er voor," zei Brand, „ik ben blij, dat ik er met een paar blauwe plekken ben afgekomen. Zou je je valschen baard nu niet afnemen Edward?"

„Natuurlijk," antwoordde Raffles, „dat had ik bijna vergeten."

Hij deed den baard af en had nu weer het gladgeschoren gelaat met den spottend lachenden trek om den mond.

„Ik waande mij al verloren, Edward. Hoe heb je mij zoo gauw kunnen verlossen?"

„Heel eenvoudig. Tijdens de worsteling tusschen jou en je aanvallers lette niemand op mij en ik kon ongemerkt ontkomen. Ik hoorde, dat Pigott om een politie-agent riep en toen was het voor mij makkelijk werk. In een paar minuten was ik hier, verkleedde mij als politie-agent en wandelde zoolang voor het huis van Pigott heen en weer, dat de knecht mij in huis riep om je te arresteeren.

„Nu ben ik van plan, dien Pigott nog eens te bezoeken. Die kerel is ongetwijfeld een schurk."

„Waarom denk je dat?"

„Heel eenvoudig! Die beide bedienden van Pigott zien er, ondanks hun prachtige livrei, als een paar echte galgenvogels uit. Dat zijn zeker een paar handlangers, die hun opleiding in Whitechapel ontvangen hebben en ik durf wedden, dat ze minstens tien keer de strop verdiend hebben. — Bovendien, waarom hadden ze zoo dadelijk die revolvers bij de hand? — Ik moet me al erg in dat tuig vergissen, als het geen spitsboeven zijn, waarvan ik een even groote vijand ben als van inspecteur Baxter van Scotland Yard."

„Je kunt wel gelijk hebben," antwoordde Brand, „ook mij is iets bijzonders opgevallen. Toen ik op den grond lag in Pigott's studeerkamer, hoorde ik uit een vertrek onder mij duidelijk het schreien van kinderen en een vrouwenstem, die de kleinen met de gemeenste vloeken tot zwijgen trachtte te brengen."

John Raffles boog zich over naar Brand en zijn oogen schoten vonken.

„Vertel mij nog eens, wat je gehoord hebt," zei hij.

Brand deed het en toen hij had uitgesproken, sprong Raffles vertoornd op.

„Zoo'n schurk!" riep hij uit, „ik vermoedde, dat er in het huis van dien Pigott voor mij wel het een en ander te doen was. Dezen nacht nog zal ik mij zekerheid verschaffen."

Hij strekte nu zijn hand uit en tastte langs het paneel van den schoorsteen. Even klonk een droog geklik-klak en de groote spiegel van Venetiaansch glas draaide om een onzichtbare as.

In de ruimte daarachter hingen wel honderd kostuums en voor een kapspiegel stonden vele dozen met alle soorten kleurwatertjes; daarnaast lagen op een marmeren plaat allerlei pruiken en baarden. Het vertrek zag er uit als de kleedkamer van een acteur.

Raffles deed de politie-uniform uit en nam een zwart wollen tricot dat hem in den donkeren nacht bijna onzichtbaar maakte. Hij trok het aan en verborg het gelaat achter een nauwsluitend zwart masker. Toen nam hij een klein taschje, opende het en keek den inhoud na.

Op het eerste gezicht hield men den inhoud voor de instrumenten van een dokter; kleine tangen, scharen en messen lagen naast elkander, terwijl aan den anderen kant kleine fleschjes en een pakje gaas lagen. Dit taschje

echter diende niet voor operaties als hierboven bedoeld, maar bevatte de werktuigen van den vermetelen gentleman-dief, waarmede hij sloten en brandkasten opereerde.

Met de kleine loopertjes en tangen, die van het beste staal gemaakt waren, opende de Groote Onbekende ieder slot. In de zilveren flesschen was olie en choroform. Het verbandgaas diende om er deze vloeistoffen op te druppelen.

Met een zwartlederen armband gespte Raffles dit taschje aan zijn linkerarm, zoodat hij het niet behoefde te dragen en aldus uitgerust, verliet hij de kleedkamer. Hij reikte Brand de hand en sprak:

„Het kan zijn, dat ik tot morgenochtend uitblijf, wees dus niet ongerust, my boy.”

„Groet Pigott van mij en wees voorzichtig,” antwoordde Brand.

„Ik hoop het waar te nemen,” lachte de Groote Onbekende en verdween langs zijn balkon in den donkeren nacht.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking
bestaan reeds 40 jaar.
De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Raffles aan het werk.

In de met overdadige pracht gemeubelde eetkamer van den millionair Pigott zat deze met zijn beide bedienden en een bejaarde vrouw met afzichtelijk uiterlijk aan tafel. Er heerschte een uitgelaten stemming.

„Hahaha” lachte de millionair met vette stem, „dien kerel hebben we er goed van langs gegeven.”

„Het had voor ons anders wel eens slecht kunnen afloopen,” antwoordde een der bedienden. „Wij moeten er op passen, dat we niet weer visite ontvangen van iemand, die wel eens in deze zaak zou kunnen neuzen!”

„Daar moeten we zeker voor oppasen,” antwoordde Pigott, „we zijn verloren als ons zaakje door iemand wordt ontdekt.”

„Proost,” riep het leelijke wijf, dat tegenover Pigott zat, „niemand zal ooit iets ontdekken. Welke spitsboef zou er ooit aan denken om in den kelder van een huis naar rijkdommen te zoeken? Ons zaakje bloeit veilig in 't verborgen.”

„Ha!”, lachte Pigott, „wie zou ons ooit iets kunnen bewijzen. Ik sta bekend als een weldoener en als de politie op het dozijn verminkte kinderen, die wij in den kelder verplegen, opmerkzaam gemaakt zou worden, dan zou ik vertellen, dat ik die arme schepseltjes uit louter menschlievendheid opvoed.”

„Leve de weldoener,” krijschte het wijf, haar wijnglas opnieuw vullend en de anderen tot drinken aanmoedigend.

In hun uitgelaten stemming sloegen zij er geen acht op, dat een zwarte schaduw geluidloos achter de portière van de deur gleed.

Het was Raffles, die door een openstaand venster onbemerkt was binnengeklommen en nu het gesprek afluisterde.

Terstond begreep de Groote Onbekende, dat hij zich niet vergist had en dat de zoogenaamde bedienden niet anders waren dan de medeplichtigen van een schurk. Hij was er nog niet achter gekomen, welke misdaden hier werden bedreven en waarom de millionaire die verminkte kinderen in den kelder hield opgesloten. Hij moest zich naar het verblijf onder de straat begeven om daar ter plaatse zijn onderzoekingen voort te zetten.

Geruischloos sloop hij weg en ging langs de spaarzaam verlichte trappen naar den kelder. Een ijzeren deur sloot de benedenwoning van het overige gedeelte af. Tevergeefs zocht Raffles naar een slot; er was niets dergelijks te ontdekken en toch moest de deur geopend kunnen worden.

Lord Lister wendde al het mogelijke aan doch de zware deur week niet. Hij besloot toen van buitenaf door een of ander keldervenster zijn weg te zoeken. Toen hij echter langs de trappen naar boven wilde terug keeren, hoorde hij, dat het wijf met een der bedienden van boven kwam. Hij moest het tweetal dus ontmoeten, want hier beneden was nergens een uitgang. De trap was, zooals gezegd, slechts matig verlicht en in het halfdonker smeedde Raffles een plan. Zijn vlugheid en lenigheid stelden hem in staat vier treden te gelijk te nemen en als een bliksemstraal vloog hij langs het tweetal. In het volgend oogenblik reeds was hij verdwenen.

De oude begon luidkeels te gillen en greep in doodsangst den arm van den knecht beet.

„Wat was dat José?” riep zij uit, „heb je dat spook daar gezien, dat ons voorbijvloog.”

„Och, je bent dronken, Mary en ik zal ook te veel whisky gedronken hebben. We hebben ons vergist, het was onze eigen schaduw, die het licht van boven afwierp.”

„Nee, nee, het was geen vergissing, het was een spook, want het stootte mij op zij, 't was de zwart verbrande duivel.”

„Je bent zóó dronken, Mary, dat je de maan houdt voor een zonsverduistering. Maar kom, ga nu mee naar beneden!”

Het wijf liep met knikkende knieën de trappen af en toen zij onder aan de deur stond en naar boven keek, gilte zij opnieuw uit doodsangst en riep uit:

„Daar is het weer, José.”

De bediende keek achter zich, maar hij kon niets ontdekken, want Raffles, die een oogenblik over de trapeuning had gekeken, had zich bliksemsnel teruggetrokken.

„Als je nog eens zoo schreeuwt, Mary, dat iemand hooren en zien vergaat, dan zal ik je eens door elkaar rammelen. Ik zal het zeker aan mr. Pigott vertellen, opdat hij je 's avonds geen whisky meer geeft.”

Raffles keek opnieuw heel voorzichtig over de trapeuning en zag nu, hoe José op een knop drukte, die op een trede was aangebracht en die naar een elektrische geleiding voerde, waardoor de deur zich opende.

Toen José dat gedaan had, zakte de ijzeren deur in den grond en werd een tweede deur zichtbaar, die het wijf met een sleutel opende.

Zij kwamen nu in een donkere gang. Raffles zag, hoe zij de deur sloten en toen verrees ook weer de ijzeren deur uit den bodem en sloot zich weer op dezelfde plaats.

Geruischloos vloog de Groote Onbekende nu weer naar beneden en probeerde voorzichtig de deur te openen.

Zonderling!

Hoewel hij den knop neerdrukte, scheen de elektrische geleiding niet te werken en bleef de deur dicht. Na verscheidene vergeefsche pogingen kwam hij tot de conclusie dat het onmogelijk was, zich toegang te verschaffen, daar het tweetal aan den anderen kant de batterij had uitgeschakeld. Hij moest dus probeeren om van buiten af zich toegang te verschaffen tot de kelderruimte.

Ongemerkt verliet hij het huis en sloop er omheen, maar hij zocht tevergeefs naar een keldervenster. De openingen, die vroeger daarvoor hadden bestaan, waren toegemetseld. Raffles zag dit uit de versche kalk, die in de openingen was gesmeerd en begreep, dat deze maatregel was genomen om een misdaad voor de wereld te verbergen.

Maar Raffles moest Raffles niet zijn om dat als een ernstig beletsel aan te zien. Hij opende zijn tasch en nam daar een eigenaardig gevormd instrument uit. Het was eigenlijk een boor, maar zag er geheel anders uit dan de booren, die men wel bij de arbeiders in gebruik ziet. Het was een pneumatisch werktuig, dat, zooals de naam aanduidde, werkte door middel van gecomprimeerde lucht. Ook was het voorzien van een stalen punt, welke afkomstig was van een staalraffinaderij uit Buffalo. Het was het zoogenaamde allaniet, een soort staal, dat in een speciaal soort kroezen werd bereid

en slechts één graad minder hardheid bezat dan diamant. Dit staal werd onder meer gebruikt om kronen te vervaardigen voor de boren bij den tunnelbouw. Hiermede was men in staat door de hardste bergwanden heen te boren en met behulp van het allaniet waren dan ook de verschillende tunnels in Zwitserland, zooals de Simplon-tunnel, tot stand gekomen.

Men begrijpt dat, waar een pneumatische boor van allaniet door een harden bergwand kan heendringen, dit werktuig zeer zeker door een versche kalklaag kan boren en het duurde dan ook slechts korten tijd voor Raffles er in slaagde een gat te maken, waar doorheen hij wel is waar niet kon zien, maar waardoor toch verschillende klanken naar hem opstegen.

Daar de pneumatische boor absoluut geruischloos werkte, had niemand iets van zijn aanwezigheid kunnen bemerken.

Een walgelijke lucht van bedorven stroo en afval steeg uit de kleine opening op, maar wat nog het ergste was, allerlei kinderstemmen bereikten zijn oor. Het leek wel of men daar in die ruimte, beneden hem, vele kinderen verzameld had en dat men daar met die wezentjes allerlei schandelijke proeven nam.

Nu eens hoorde hij het klagen en zuchten van een kind van een jaar of acht, dan weer klonk het geschrei en gejammer van jongere kinderen naar hem op.

En boven alles uit hoorde hij voortdurend een krijschende vrouwenstem, die hij onmiddellijk als die van het afzichtelijke wijf, dat hij zoeven op de trap voorbij was gelopen, herkende.

Raffles balde de vuisten van verbeten woede. Hij had dien steenen muur wel met zijn vuisten willen verbrijzelen om als een engel der gerechtigheid eensklaps in het keldergewelf te verschijnen en de schuldigen ter verantwoording te roepen.

Nog even bleef hij luisteren en hij vroeg zich af wat men er toch mede voor kon hebben hier kleine kinderen te mishandelen.

Onwillekeurig moest hij denken aan het boek van Victor Hugo, getiteld: de Man, die lacht.

Toen hij daar aan dacht liep hem een huivering over den rug. Had de beroemde schrijver daarin niet het geval behandeld van een kind, een klein en weerloos kind, dat in zijn prille jeugd door gewetenlooze lieden was verminkt en tot een monster vervormd, een monster, dat voortaan bestemd zou zijn om op de kermissen te worden tentoongesteld voor boeren en domme, oppervlakkige lieden, die het zouden aan-

gapen en aanstaren en ten slotte in lachen zouden uitbarsten om iets, dat eigenlijk hun medelijden had moeten opwekken.

Raffles wist maar al te goed, dat dergelijke lieden werkelijk bestaan hadden, om uit het verminken van kinderen een broodwinning te halen. Zij misvormden de kleinen, die aan hunne zorgen werden toevertrouwd of waarvan zij zich op de een of andere wijze meester maakten, reeds van heel jong af aan. Niet in eens, want dat zou het leven van het slachtoffer in gevaar hebben gebracht. Neen, zij gingen met gruwelijke bedachtzaamheid te werk. Elken dag deden zij wat en nimmer veel tegelijk, om het slachtoffertje niet te veel uit te putten.

Meestal maakten zij van het gelaat van een dergelijk ongelukkig kind een afschuwelijk masker. Door een bewerking, even geraffineerd als wreed, wisten zij den mond van zoo'n kind door uittrekking en uitsnijding zoodanig te vervormen, dat het ten slotte er op geleek, alsof die mond altijd lachte, altijd lachte. Een gruwelijke wezenlooze lach. Dan was de mond niet anders dan een bloedige wond, die het gelaat als het ware in tweeën deelde en van het linker- naar het rechteroor liep.

Maar in plaats dat de menschen door het zien van zoo'n ongelukkige met medelijden werden vervuld, wekte een zoodanig verminkte integendeel de lachlust op. Menschen, die voordeel trokken uit zoo'n vervormd gezicht van een ongelukkige, die zij vaak voor grof geld hadden moeten koopen, lieten hem optreden op kermisvertooningen, waar hij met potsen en grimassen de menschen moest vermaken.

Naar zoo'n afschuwelijk verminkt wezen had Victor Hugo zijn boek genoemd en in dat boek de lotgevallen van zoo'n verworping met de felste kleuren geteekend.

Aan dit boek moest Raffles onwillekeurig denken.

Maar wij leven nu toch in een anderen tijd, dacht hij ten slotte. Maar hij verwierp dit denkbeeld weer even spoedig. Hoe vaak hoorde men nog niet van gruwelen in dezen modernen tijd, die zeker niet onderdeed voor een paar honderd jaren terug. Integendeel, de wetenschap was vooruitgegaan en was gemeen goed geworden voor iedereen, dus ook voor misdadigers. En misdadigers konden de wetenschap, die het menschdom tot heil moest strekken, wel aanwenden voor tegenovergestelde doeleinden.

Waren dergelijke wezens dan nog op de kermissen van tegenwoordig te zien?

Neen, op de kermessen niet meer; maar het was toch nog niet zoo heel lang geleden, dat Barnum en Bailey, de beroemde Amerikaanse vermakelijkheid-exploitanten, met een heel leger abnormaliteiten de wereld hadden rond gereisd. Bij die abnormaliteiten waren ongetwijfeld vele, die hun vermindering of misvorming bij hun geboorte reeds hadden, maar wie zou vertellen hoevelen er bij waren, die op kunstmatige wijze vervormd waren tot de ongelukkige wezens, waarnaar een oppervlakkig en gedachtenloos publiek met vermaak en genoeggen keek?

Ook waren er nog de bedelaars, die door middel van zulk een kind het medelijden trachtten op te wekken van voorbijgangers, die een man of vrouw, welke een dergelijk verminkt wezen bij zich had, gewoonlijk ruim bedachten. Zoo'n kind was op deze wijze vaak een ruime bron van inkomsten en — zoo bedacht Raffles — het leek hem volstrekt niet onmogelijk, dat er handel werd gedreven in dergelijke kinderen, ja, waarom zouden er geen menschen worden gevonden, die als vak hadden gekozen het verminken en misvormen van kinderen, teneinde die later te kunnen verkoopen aan de meest biedenden.

Zijn bloed kookte terwijl hij daaraan dacht en hij uitte een half gesmoorden kreet van woede.

Dat was wel het vreeselijkste, wat hij ooit beleefd had. Wat zou hij doen? De politie waarschuwen? Die zou Pigott niets kunnen bewijzen, want hij zou doodgewoon verklaren, dat hij de ongelukkige, verminkte kinderen alleen uit weldadigheid had opgenomen.

Zijn kreet moest in huis zijn gehoord, want op de eerste etage werd een venster geopend en Pigott's tronie verscheen naast dat van den tweeden bediende.

„Ik heb al zoo vaak gezegd,” hoorde de Groote Onbekende de stem van Pigott, „dat wij honden moeten houden.”

Voor de eerste maal had Raffles spijt, dat hij voor het oog van de wereld was verdwenen. Als hij nu lord William Aberdeen was geweest, zou een enkel woord van hem voldoende zijn geweest om dit misdadigersnest uit te roeien.

Maar nu?

Men zou hem niet gelooven en hem bovendien arresteeren. Maar desondanks — de misdaad was zoo vreeselijk en het lijden der onbekende slachtoffers zoo afschuwelijk, dat hij besloot, als hij zijn doel niet bereikte, om de misdadigers te straffen, naar den eersten den

besten rechter te gaan en daar te vertellen, wat er in het huis van Pigott geschiedde, al zou men hem ook arresteeren. Voor alles echter besloot hij persoonlijk naar Pigott toe te gaan.

Opnieuw sloop hij het huis binnen en verborg zich in den salon, daar Pigott nog niet naar zijn slaapkamer was gegaan. Bijna twee uren bleef hij er achter een gordijn verborgen staan, totdat in huis allen zich ter ruste hadden begeven. Toen kwam hij te voorschijn.

De slaapkamer van den millionaire lag op de bovenste verdieping en met groote handigheid gelukte het Raffles, de sloten geruischloos te openen en binnen te treden.

In de kamer brandde een blauwachtig licht, dat een spookachtig schijnsel over het vertrek wierp. In een kostbaar bed sliep de millionaire en aan het hoofdeinde van de legerstede zag Raffles een in den muur gemetselde brandkast. Met een tevreden lachje op zijn gelaat lag de halfdronken deugniet in de zijden dekens, terwijl in zijn onmiddellijke nabijheid onschuldige kinderen de ondragelijkste smarten verduurden. Wel wist de Groote Onbekende nog niet zeker, dat die kinderen verminkt werden; hij moest het geheim oplossen, vóórdat de millionaire zijn rechtmatige straf kreeg.

Raffles opende nu het taschje, nam daaruit een stuk verbandgaas en drenkte dit met chlo-roform. Daarna legde hij het verdoovingsmiddel op het gelaat van den slapende, waardoor van dezen mond en neus werden bedekt.

Aandachtig luisterde Raffles naar de ademhaling van den slapende om te hooren, wanneer deze zich onder narcose bevond. Toen hij er zich van overtuigd had, dat Pigott onder zware verdooving lag, nam hij hem het gaas van het gelaat en wierp het op het tapijt. Hij trok nu verscheidene diamanten ringen van de vingers van den slapende en ging daarop naar de brandkast, die hij met zijn loopers in korten tijd kon openen. Een bedrag van 60,000 pond sterling in bankpapier en goud viel hem in handen, maar tevergeefs doorzocht hij de brandkast om papieren te vinden, die eenige opheldering konden geven over de vermeende ontzettende misdaden.

Slechts een klein zwart boekje viel hem in handen, waarin eenige honderden namen waren genoteerd en achter deze namen stonden sommen van 1000—2000 pond vermeld. Ook dit boekje nam de Groote Onbekende met zich mee. Toen ging hij naar een klein tafeltje,

dat voor het bed stond, nam een blad papier, pen en inkt en schreef:

„Mr. Pigott, ge zijt de grootste schurk, die er op aarde rondloopt. Ik ben u op het spoor. Neem u in acht.

JOHN RAFFLES.”

Hij wierp een blik vol gloeienden haat op den slaper en fluisterde:

„Het zou eigenlijk het beste zijn om jou en je medeplichtigen de keel af te snijden, maar ik wensch in dit geval den rechter niet voor te zijn. Ik zal je gauw genoeg ontmaskerd hebben en je zult je gerechte straf niet ontlopen.”

Zachtjes sloot hij de slaapkamer en sloop naar de lagere verdieping, waar hij een venster opende, naar beneden in den tuin sprong en verdween.

Het begon reeds te dagen, toen Raffles in zijn kamer terugkwam waar zijn secretaris hem wachtte.

Verschrikt sprong Brand op toen zijn vriend, nadat deze het zwarte pak had uitgetrokken, met verstoord gelaat voor den haard ging zitten en zei:

„Geef me een glas whiskey, Charly, ik heb afschuwelijke dingen beleefd.”

Zijn secretaris gaf hem het gevraagde en haastig dronk Raffles, geheel tegen zijn gewoonte, twee glazen whiskey achter elkander leeg. Daarna stak hij een sigaret aan en bleef, in diep gepeins verzonken, minuten lang voor zich uitstaren.

„Wat is je overkomen?” Aldus verbrak Brand de stilte.

Raffles opende een grooten zijden zak, waarin hij de brillanten en het geld had meegenomen en antwoordde:

„Ik geef jou de ringen cadeau, die Pigott gisteravond voor je oogen heeft laten schitteren. Verder heb ik hier ongeveer zestigduizend pond sterling en ik verzoek je, dit geld eveneens zoolang te beheeren, tot ik er iemand voor gevonden heb, wien het toekomt. Het zou kunnen zijn Charly, dat men mij in een der volgende dagen in Scotland Yard vastzet.”

Brand staarde zijn vriend verschrikt aan, die de laatste woorden had geuit met een eigenaardigen glimlach en die zijn sigaret zoo kalm rookte, alsof hij vertelde, dat hij een eindje ging wandelen.

De Groote Onbekende haalde nu uit de tasch het kleine zwarte boekje te voorschijn en begon daarin te bladeren.

„Merkwaardig,” fluisterde hij, „wat zouden die namen toch wel beteekenen. Namen, waarbij niets verder is aangeteekend, dan een zekere som. Namen, die geen stand en geen woonplaats verraden. Dat is een vraagstuk, voor mijn beroemden collega Sherlock Holmes om op te lossen. En wat beteekenen die cijfers achter de namen? Willen die zeggen, dat den lieden zoo en zooveel is betaald of dat zij deze som gestort hebben. En hoe heeft dit alles iets te maken, met dat wat ik hoorde?”

Toen Raffles eindelijk zweeg vroeg Brand:

„Zou je me niet willen vertellen wat je zoo bezig houdt?”

„Nee, my boy. Ik wil jouw hersens niet pijnigen met het vreeselijke dat mij thans bezig houdt.”

„Wil je mij dan misschien vertellen wat die woorden beteekenen, betreffende je gevangenneming in Scotland Yard?”

„Ook daarover kan ik je thans geen inlichtingen geven beste Charly, maar misschien morgen reeds. En laat me nu een paar minuten nadenken.”

Bijna een uur zat Raffles bij den haard in diep gepeins verzonken. Hij rookte daarbij wel een half dozijn sigaretten en scheen eindelijk gevonden te hebben wat hij zocht.

Hij stond op en zei:

„Ik ga een half uurtje rusten en dan een bad nemen. Wil je er voor zorgen dat tegen dien tijd het ontbijt gereed is. Na het ontbijt ga ik uit.”

Hij verdween in zijn slaapkamer en liet Brand alleen, die nu de kostbare steenen uit de gouden ring ging breken en in een taschje deed, dat hij in zijn borstzak droeg.

Daarna begaf hij zich naar het sousterrain, waar de verschillende ateliers en werkplaatsen waren. In een der ruimten bevond zich een grooten, marmeren toonbank, waarop een klein electrisch smeltoventje stond.

Hij deed het goud nu in een kroes van speciale klei vervaardigd en tegen groote hitte bestand. Vervolgens sloot hij den kroes in den oven, richtte de polen zoodanig, dat de grootste hitte in den kroes werd geconcentreerd, verbond de polen met de draden en maakte, door middel van een stekker, contact.

Onmiddellijk ontstond een zacht geruisch in het inwendige van den oven en door een blauw kijkglasje loerend, zag Brand, hoe de lichtboog zich meer en meer concentreerde tot deze ten slotte als een gloeiende bol werd met ontzaggelijk hooge temperatuur. Deze temperatuur was ongeveer gelijk aan die, welke in

hoogovens wordt opgewekt om ijzer te smelten.

Na den vastgestelden tijd werd het contact verbroken en koelde de oven langzaam af. Na een uur kon de kroes uitgelicht worden en bleek het edele metaal tot een flinke klomp goud versmolten te zijn.

Daarna telde hij de banknoten na, stak ze in een portefeuille en deed ook het goud in het tasje.

Intusschen was Raffles uitgerust en Brand hoorde dat hij naar de badkamer was gegaan.

De secretaris liet nu het ontbijt door Gaston opzetten en juist toen het gereed stond kwam zijn vriend weer binnen, wenschte Charly goeden morgen en begon met benijdenswaardigen eetlust te ontbijten. Hierna verdween hij in de kleedkamer en bleef daar wel een uur vertoeven. Brand las intusschen de ochtendbladen en vermaakte zich met een bericht, waarin gezegd werd dat het de redactie speet dat men niets nieuws kon mededeelen over den Grooten Onbekende en dat deze zich naar alle waarschijnlijkheid wel op reis had begeven om zich wat te ontspannen.

Brand had de krant nog niet uit, toen plotseling de deur openging.

Brand sprong met een kreet van schrik en verontwaardiging op. In de deuropening stond een afschuwelijke bedelaar, die, naar hij veronderstelde, naar binnen geslopen was, om te zien of hij niets van zijn gading kon vinden, teneinde dat mede te nemen.

Hij wilde op den man toesnellen en hief zijn hand op om hem de deur te wijzen, toen Brand eensklaps een welbekende stem hoorde zeggen:

„Zoo is het wel goed, hè Charly? Ik zie dat je me niet herkende!”

Nu zag Brand, dat die bedelaar niemand anders was dan zijn vriend, die zich aldus

had vermomd. Hij had gemeend een vreemde voor zich te zien, een oude verwaarloosde bedelaar uit het donkerste Londen, in lompen gehuld en met afzichtelijk uiterlijk, het type van een mensch, die in het vuilste slopje, in een krot vol ongedierte woont of die gelukkig is, als hij kan overnachten in het tehuis voor dakloozen. In zoo'n creatuur had Raffles zich vermomd.

„Ik zal nog een sigaret in je gezelschap rooken, my boy, en dan ga ik op weg om te trachten het afschuwelijke geheim van dien Pigott op te lossen. Je kunt tijdens mijn afwezigheid dit huis als het jouwe beschouwen. Als er gevaar mocht dreigen en de politie huiszoeking doet heb ik hier een kleine schuilplaats klaar gemaakt waarin je zeker bent voor elken detective.”

Hij bracht Brand naar een dubbele deur en wees hem, hoe achter het beslot een geheime veer zat waarop gedrukt moest worden. Dan kwam een opening te voorschijn die zoo groot was, dat een mensch er gemakkelijk in staan kon.

Raffles sloot de opening weer en zei:

„In deze schuilplaats zal geen mensch je zoeken. Uit de couranten zal je wel hooren waar ik ben. Laat overigens maar alles aan mij over en bekommer je om niets.”

Hij reikte zijn secretaris de hand en als deze niet geweten had, dat dit de hand van zijn vriend en meester was, dan zou hij er voor gerild hebben deze vieze, met een laag vuil bedekte hand aan te raken. En toch zat onder dit vuil de slanke, voorname aristocratische hand van Raffles verborgen.

Brand geleidde zijn vriend tot aan de huisdeur, en keek hem nog eenige minuten na, totdat hij verdween in den nevel, die Londen zoo dikwijls in den vroegen morgen geheel bedekt.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

DERDE HOOFDSTUK.

De jacht op Raffles.

Hoofd-Inspecteur Baxter zat in zijn werk-kamer in Scotland Yard en dicteerde inspec-teur Marholm een bericht, toen een agent bin-nentrad en meedeelde dat een zekere Pigott, een millionair die in Regent-park woonde, den inspecteur wenschte te spreken.

„Laat me met rust met je millionairs!" riep Baxter op geërgerden toon, „ik heb met die lui in de laatste jaren de ellendigste onder-vindingen opgedaan. Laat ze hun geld en hun kostbaarheden beter bewaren. Eerst als ze be-stolen zijn komen ze bij mij en zeuren me den kop gek en als ik het geld dan niet weer op zijn plaats terugbreng, dan loopen ze naar de couranten, die er zich over amuseeren en over mijn onhandigheid schrijven."

Inspecteur Marholm, door zijn collega's bij-genaamd „de vloot", glimlachte ironisch over deze uitlating van zijn chef en vroeg:

„Zeg eens, inspecteur Baxter, waar moeten de bestolenen dan heengaan om hun klachten te uiten?"

„Klets niet, Marholm en bemoei je met je eigen werk," snauwde Baxter; „'t is al sinds jaren hetzelfde liedje als een millionair in mijn bureau komt."

„En hoe luidt dat liedje?"

„Raffles!" schreeuwde de inspecteur. „Raffles! Want hij is het, die de millionairs bezoekt en deze op mij afstuurt. Vervloekt! Als ik dien Raffles toch eens kon te pakken krijgen!"

Hij liep als een ijsbeer zijn bureau op en neer en rolde woest met de oogen. Zoodra hij aan Raffles dacht, verloor hij alle zelfbeheer-sching, want die naam werkte op hem als een roode lap op een stier.

„Wat sta je daar nog aan de deur?" vroeg hij den wachtenden agent op boezen toon.

„Ik wacht op uw antwoord," antwoordde deze.

„Breng dien meneer binnen," antwoordde Baxter stroef.

De agent verdween en Baxter ging aan zijn schrijftafel zitten. Twee minuten verliepen. Toen ging de deur weer open en de agent dien-de aan:

„Mr. Pigott!"

Baxter draaide zich eens op zijn stoel om en bekeek den binnentredende met korten, doch scherp blik. Dan stond hij op, maakte een buiging en zei:

„Neem, als u belieft, plaats!"

Zwaar ademend ging mr. Pigott op den toe-geschoven stoel zitten.

„Neem me niet kwalijk, maar ik ben zeer opgewonden," zei mr. Pigott die zich met een zakdoek het zweet van het roode voorhoofd veegde, „ik ben vannacht bestolen — mijn heele vermogen is zoowat naar de maan. Men heeft mijn brandkast opengebrouwen en niets er in gelaten dan een briefje."

Hij gaf Baxter een smal strookje papier. Er stond de naam op van John Raffles. Pigott had het strookje van den brief geknipt, daar hij, heel begrijpelijk, het verdere niet liet lezen.

Baxter keek eens naar het strookje, alsof het een gloeiende plaat was. Nog voordat hij be-gon te lezen, wist hij al, wat er op stond. Op deze manier handelde alleen Raffles en zonder groote verbazing las Baxter dan ook den naam. Voorzichtig legde hij toen het strookje papier op zijn schrijftafel en vroeg mr. Pigott:

„Hoeveel heeft hij u ontstolen?"

Zonder te aarzelen zei Pigott:

„180.000 pond sterling."

Hij loog, want hij noemde het drievoud der gestolen som.

„Hoeveel?" vroeg Baxter, alsof hij niet goed verstaan had en mr. Pigott herhaalde de som.

„Dat is kolossaal," riep de inspecteur uit, „hoe kwaamt ge ook zoo lichtzinnig om zoo'n groote som in huis te bewaren?"

„Ik heb die gewoonte al sinds twintig jaren," antwoordde Pigott, „ik bewaarde het geld in een brandkast in den muur."

„Ge ziet, dat u dit niets heeft gebaat," zei de inspecteur, „ik verbaas mij er dan ook over, dat ge niet voorzigtiger zijt geweest, daar ge toch wist, dat Raffles in Londen vertoeft. En vertel me nu eens, hoe de heele zaak zich heeft toegedragen."

Pigott hapte eens naar lucht, en begon een verdicht verhaal op te dischen.

„Ik ging om elf uur naar mijn slaapkamer en

sloot deze naar gewoonte, met de noodige voorzorgsmaatregelen. Vanmorgen moest mijn bediende mij uit een diepen slaap wekken en in mijn hersens dreunt het nog, alsof ik een dozijn flesschen champagne heb leeggedronken."

"Hadt ge een zoeten smaak in den mond, toen ge wakker werd?" vroeg inspecteur Baxter.

"Ja," antwoordde Pigott, "en ik heb dien smaak eerst na een uur met cognac en koffie kunnen wegspoelen."

"Men heeft u verdoofd!" knikte de inspecteur. "Raffles werkt altijd met verdoovingsmiddelen."

Woedend sloeg de milionair met de vuist op tafel en riep uit:

"Die schurk moet gepakt worden! Ik betaal u duizend pond, inspecteur, als ge mij mijn geld weer terug bezorgt! Die hond moet hangen. Alsof de eerlijke menschen alleen bestaan, om door zulke gauwdieven geplukt te worden."

Marholm, die over zijn schrijfwerk zat gebogen, dacht bij zich zelve:

"Wel, zoo heel eerlijk zie jij er ook niet uit en wie weet of je niet een veel grootere spitsboef bent dan Raffles."

Marholm had namelijk reeds lang ontdekt, dat de Groote Onbekende het liefst te velde trok tegen groote schelmen, die er echter wel voor zorgden, dat er, naar het uiterlijk, niets op hen viel aan te merken, zoodat zij noch door de politie, noch door de justitie als misdadigers werden beschouwd.

Baxter wendde zich tot zijn secretaris Marholm en zei:

"Schrijf nauwkeurig op, wat mr. Pigott verteld heeft en dan gaan we naar zijn woning om daar op de plaats van de misdaad een en ander te controleeren."

"Dat is toch heelemaal niet nodig," begon de millionaire, "of ge mijn kamers ziet of niet, daarmee brengt ge mijn geld niet terug. Probeer liever den Grooten Onbekende te pakken."

Baxter werd boos. Wat mr. Pigott hem daar zei, had al menig benadeelde hem toegevoegd, en hij duldde geen critiek.

Inspecteur Marholm keek den millionaire eens aan met scherpen blik, daar hij onmiddellijk vermoedde, dat de bestolene liever niet had, dat men in zijn villa kwam.

Baxter echter begreep, dat hij den millionaire te vriend moest houden en antwoordde:

"Ge hebt gelijk, mr. Pigott. Behalve het briefje zal Raffles wel niets in uw woning hebben achtergelaten."

"Neen, heelemaal niets," riep Pigott uit, zelfs geen banknoot van duizend pond!"

"Dat had hij feitelijk wel mogen doen," viel Marholm in, "bij zoo'n som zal het Raffles niet veel kunnen schelen, een kleinigheid achter te laten!"

Pigott keek den spotter woedend aan, maar Marholm vertrok zijn gelaat niet.

De millionaire stond thans op en vroeg:

"Ik heb hier nu niets meer te doen, inspecteur. Als ge iets gewaar wordt, hoor ik het wel van u. Mijn telefoonnummer is 31607. Het is maar beter, dat ge telefoneert, anders kondt ge misschien een vergeefschen weg naar mijn huis maken, want ik ben niet vaak thuis."

Deze woorden versterkten nog de argwaan van Marholm en toen Pigott was heengegaan, zei hij tot Baxter:

"Die man lijkt me heel verdacht, collega.

"Je bent gek, Marholm," antwoordde Baxter, "je begint warempel weer je oude liedje en gaat natuurlijk beweren, dat die man er veel verdachter uitziet dan Raffles. Jij schijnt alle millionairs te wantrouwen."

Marholm lachte.

"Ik kan er niets aan doen, collega, het is sterker dan mijzelf. Ik heb heusch geen reden om zoo erg vriendelijk op Raffles te zijn, want hij heeft er mij ook dikwijls tusschen genomen, maar desondanks voel ik veel voor hem, omdat steeds blijkt, dat hij het alleen begrepen heeft op menschen die zeer rijk zijn en gewoonlijk hun geld niet op rechtvaardige wijze hebben verworven. Ik kan me ten minste geen enkel geval herinneren, waarin hij iemand bestolen heeft, die goed en rechtvaardig was. Het spreekt vanzelf, dat wij dat niet kunnen toestaan en hem moeten bestrijden en het is ook niet meer dan natuurlijk, dat hij uit onze handen zoekt te blijven.

De middelen, die hij daartoe gebruikt, zijn meestal zeer origineel en al ben ik er zelf vaak het slachtoffer van, ik ben toch mensch genoeg om hem daarin te bewonderen. Maar zijn slachtoffers zijn meestal niet erg te bewonderen.

"Hou je mond," donderde Baxter, "ik begaer van jou geen sympathiebetuigingen met een dief. Je schijnt je beroep te zijn misgelopen."

Marholm lachte nog eens.

"O, als ik zoo handig was als de Groote Onbekende, zou ik graag mijn beroep met het zijne willen ruilen, al was 't alleen maar om de collega's telkens weer bij den neus te nemen en jou ook amice!"

Deze woorden maakten Baxter woest.

Hij ging naar Marholm toe, greep hem in zijn kraag en schudde hem heen en weer.

„Ik zeg je,” en zijn gezicht werd rood van woede, „dat ik je zou kunnen worgen, want de eigenlijke Raffles maakt mij al gek.”

Marholm bleef doodkalm en liet zijn collega uitrazen.

Toen gaf hij hem een ribbestoot, zoodat Baxter achteruit vloog.

„Ik hoop, amice”, zeide hij, „dat je inderdaad nog eens den Grooten Onbekende hier bij

je op je kantoor krijgt. Ik ben er alleen maar wat bang voor, dat je eerst weet, wie bij je was, als de man Scotland Yard al lang weer achter den rug heeft”.

„Hou nu maar op met je praatjes, Marholm, en geeft de verschillende politie-bureaux de noodige inlichtingen over de zaak Pigott.”

„Och, laat ons dat toch niet doen, Baxter. Ik geloof, dat wij nu al in achttien zaken bezig zijn, naar Raffles te zoeken. We kunnen ons vandaag best die moeite sparen!”

VIERDE HOOFDSTUK.

In de dievenkroeg.

In een der vele nauwe en donkere straten van Whitechapel rijen zich de kroegjes dicht aaneen.

Daarin leeft het uitvaagsel der groote stad.

In lompen gehuld, verminkt en afzichtelijk van ellende, staan of zitten de rampzaligen daar bij elkander in de ruimten, waar tabakswalm en jeneverlucht de atmosfeer verpesten.

In een van deze kronkelende straten, Miltonstreet geheeten, waarin weer een aantal zijstraten uitkomen, de een nog morsiger dan de andere, liep een in afzichtelijke lompen gekleede bedelaar. Die bedelaar was Raffles.

En zóó goed was zijn vermomming, dat geen enkele der onguere typen die in deze straten habitué zijn, in zijn verschijning iets vreemds vond.

Het was trouwens ook niet aan te nemen, dat een ander dan een bekende hier zou rondwalen. Want fatsoenlijke menschen komen in deze buurten niet. Menigmaal toch is het gebeurd, dat een man of een vrouw, die bij ongeluk in het doolhof van straatjes en steegjes verdwaald geraakte, daar nimmer meer uitgekomen is.

Later veel later werd dan op een eenzame plek een onherkenbaar lijk van een onbekende gevonden en als dat lijk had kunnen praten, had het een gruwelijk verhaal kunnen ophangen van de kwellingen, die die man of vrouw hadden ondervonden, alvorens een afschuwelijken dood te vinden.

Raffles echter was niet bang uitgevallen. Ofschoon hij het gevaar nimmer zou tarten en steeds de voorzichtigheid betrachtte, waar die geboden was, toch deinsde hij nimmer voor iets terug, alléén omdat er gevaar aan verbonden was. Hij beminde het gevaar niet, maar hij gevoelde zich sterk en vreesde het evenmin.

Een van de kroegjes, dat met allerlei uitgangborden, waarop Blue Inn geschilderd stond den drinkebroer lokten, trad Raffles binnen en vroeg den waard met een stem, die door het overmatig gebruik van brandewijn heesch Scheen geworden te zijn, een glas jenever.

Vol argwaan keek de waard naar den vreemden gast, die hij nog nimmer gezien had, zette de jenever voor hem neer, maar hield het glas zoo lang vast, totdat Raffles een „tuppence”¹⁾ voor den drank had betaald.

Het duurde een heelen tijd, voordat de nieuwe klant uit een viezen, vuilen zak het geldstuk had opgediept.

Dit zoeken naar den tuppence maakte den kroeghouder, die in den bezoeker aanvankelijk een politespion had gezien, minder achterdochtig.

Hij wist niet en kon niet weten, dat er iemand bestond, die, zooals Raffles, in staat was, zijn rol tot in de kleinste bijzonderheden vol te houden.

¹⁾ Geldstukje ter waarde van een Nederlandsch dubbeltje.

Eindelijk had de Groote Onbekende het geldstuk te pakken en gaf het den waard. Hij maakte daarbij een gebaar, alsof hij den man een heel kapitaal overhandigde voor het glas brandewijn.

Daarna sloeg hij den allergemeensten jenever door het keelgat en bleef voor de toonbank staan, alsof hij het nog niet met zichzelf eens was, of hij nog een tuppence voor een tweede glas zou betalen.

De waard, die hem scherp aankeek, zei:

„Die jenever is best. Als je nog meer geld hebt, dan zou ik je aanraden nog een paar glazen te nemen. Zulke beste jenever als deze, vind je nergens.”

Raffles, die met gulzige oogen naar het glaasje keek, mompelde een paar onverstaanbare woorden en begon opnieuw naar een tuppence in zijn zakken te zoeken.

Maar hij scheen tevergeefs te zoeken, want met een hartgrondigen vloek hoorde de waard hem zeggen:

„Ik heb waarachtig niet eens meer wat voor een borrel.”

„Je schijnt je beroep ook niet al te goed te verstaan. — zei de waard, — Je moest over een heel kapitaal kunnen beschikken. Ik ken bedelaars, die eigen huizen hebben, maar jij schijnt nog te groen te zijn.”

„Sure!” antwoordde Raffles, „ik kom van New-York en ben pas sinds vier dagen in Londen. Er valt hier ook een bedroefd beetje te verdienen”.

„Kom je van New-York? Waarvan heb je dan den overtocht betaald?”

„Ik heb den overtocht niet betaald,” hernam Raffles, terwijl hij den waard een gemeen knipoogje gaf, „ik heb de reis als stow-away meegemaakt. Ik heb me in een der kolenruimen verstopt en het is me gelukt aan en van boord te komen, zonder dat iemand het zag. Dat heeft me een boel geld uitgewonnen. Dat was wel niet noodig geweest, maar mijn zuur verdiende centjes wil ik liever bij elkaar houden.”

„Zoo? Heb je nog meer geld?” — vroeg de waard begeerig.

„Waarom?” — luidde de wedervraag van Raffles.

„Dan zal ik je een raad geven, hoe je elken dag twee pond kunt verdienen.”

„Maak dat een ander wijs! Voor zoo'n raad wil ik je graag 500 dollar betalen!”

„Dat geloof ik!” — meende de waard.

„Maar misschien kun je mij een anderen raad geven”, — informeerde Raffles.

„En die is?”

„Ik wil jou graag wat laten verdienen, maar ik kan het je hier niet zeggen. Je klanten kijken te veel op onze handen”, — fluisterde Raffles geheimzinnig.

„Ik ben nieuwsgierig om te vernemen, wat je op het hart hebt. Kom maar achter de toonbank.”

De waard, een groote vierkante kerel, deed een klein deurtje open en liet den schooier binnen in een klein donker vertrekje, achter de kroeg gelegen. De man stak een walmende petroleumlamp aan.

Hier scheen de slaapkamer te zijn van den kroegjesbaas.

„Maak het kort”, zei hij, „ik kan mijn klanten niet lang alleen laten. Ze zouden mij binnen een paar minuten allen jenever hebben leeggedronken, zonder dat ik er een penny betaling voor had gekregen”.

Raffles keek eens schuw om zich heen, of niemand luisteren kon en keek ook eens onder het bed.

„Geen nood”, zeide de waard, „hier is niemand, vertel maar op, zoeken de hondenvangers van Scotland Yard je misschien? Als je geld hebt, wil ik je verbergen”.

„Nee, kerel, maar sinds ik in Londen ben, heb ik geen warme hap gegeten en ik smacht naar een stuk gebraden vleesch. Hoe kom ik eraan?”

„Niet door mij, kale jakhals! Of dacht je soms, dat ik je op lekkere beetjes zou trakteren? Steel het en vreet het op, als je 't hebt, dat is mijn raad”, beet de waard hem vinnig toe.

„Dat behoef ik niet te doen. Ik heb — ik heb —” Raffles hield op en keek weer om zich heen.

„Voor den duivel! Wat heb je?” — viel de kroeghouder uit.

„Ik heb geld. Maar ik kan het niet uitgeven”.

„Heb je gestolen papieren, die ik voor je moet bewaren? Denk er aan, dat de helft voor mij is”.

„Mijn geld heb ik niet gestolen, ik heb het eerlijk . . . bij elkaar gebedeld; maar toen ik van New-York vertrok, haalde ik mijn spaarduiten van de Bank en die betaalden ze mij uit in hooge banknoten. Nu weet ik niet, waar ik dat papiergeld zal wisselen. Je wordt daarbij zoo gauw verdacht, want geen sterveling gelooft, dat het eerlijk verdiend geld is”.

„Hoe groot is de banknoot?” — vroeg de waard.

„Tien dollar“.

„Tien dollar? En noem je dat hoog? Mijn klanten wisselen wel eens biljetten van honderd pond.“

„Zoover heb ik het nog niet gebracht“, zei Raffles, en hij begon zijn gelapte jas los te knopen, „maar misschien breng ik het ook nog eens zoover. Wacht even! Ik moet het geld onder mijn hemd vandaan halen“.

Verscheiden seconden verliepen, voordat Raffles een tamelijk dik pak bankbiljetten te voorschijn had gebracht, dat met een lang eind garen was saamgebonden en waaruit hij een biljet haalde van tien dollar.

Zonder dat de kroeghouder het bemerkte, sloeg de Groote Onbekende den waard aandachtig gade en hij zag, dat diens oogen van hebzucht fonkelden.

„Ik zie, dat je meer hebt, dan ik dacht“, zei de kroegjesbaas. „Je bent een ezel, dat je het niet gebruikt voor een zaakje, waardoor je je kapitaal in een paar weken verdubbelt.“

„Ik moet je eerst eens beter leeren kennen, voordat ik daarop inga“, antwoordde Raffles ontwijkend.

„Mij leeren kennen? Mij?“ stootte de herbergier op, „vraag het ieder, dien je wilt, of ik geen doodeerlijke kerel ben? Je kunt me gerust vertrouwen, en ik zal je het biljet van tien dollars wisselen. Een vierde gedeelte daarvan is voor mij! Als commissieloon!“

„Allright!“ zei Raffles, „geef op het geld, want ik heb een vervloekten honger en wil van nacht eens ergens anders slapen dan onder den blooten hemel“.

„Slapen kun je hier. Ik heb voor mijn klanten altijd nog een plaatsje. Voor je ongedierte reken ik niet apart.“

De waard ging naar een kast en haalde er een leeren zak met geld uit.

Voorzichtig telde hij daaruit de som van een pond en zes shilling in kleine geldstukjes en legde die voor Raffles op tafel neer.

„Geef op je biljet van tien dollar“, zei nu de herbergier, „maar waag het niet aan het geld te komen, vóórdat ik er mij van overtuigd heb, dat je mij geen valsche biljet in de hand hebt gestopt“.

Raffles gaf het gevraagde en de waard hield het biljet tegen het licht.

„In orde!“ zei hij toen, „strijk je geld maar op“.

Nu nam de Groote Onbekende de geldstukken op, waarop hij een voor een beet en die hij daarna op de tafel gooide om te onderzoeken, of ze wel echt waren.

„Mijn geld is goed“, zei de waard, die dit niet aanstond.

Raffles echter nam vier shillingstukken en trok daarmee een zwarten streep op een stuk krantenpapier.

Toen keek hij den kroeghouder veelbeteeke- nend aan.

„Wat bedoel je?“ vroeg de waard.

„Dat is lood!“ — zei Raffles op beslist toon.

„Onzin! Je kunt het best uitgeven. Hadt je maar een paar duizend van die dingetjes? Een van mijn klanten verkoopt je voor één pond vijf pond van dat fijne looden goed. Betere zaken kun je toch moeilijk maken“.

Raffles stak het geld in zijn zak.

Voordat het tweetal de kamer uitging, zeide de herbergier nog eens:

„Wees niet gek en steek je geld in een zaak, die ik je wil aanraden. 't Is eerlijke winst“.

„Ik zal er eens over nadenken“, antwoordde Raffles, en verliet de kamer. Toen dronk hij nog een glas jenever en verliet de kroeg.

Op straat haalde hij verruimd adem; de buitenlucht, al was deze ook in dit stadsgedeelte met allerlei onfrissche geuren bezwangerd, was heerlijk frisch, vergeleken bij de atmosfeer in de herberg.

Het was hem, alsof hij uit een varkensstal kwam. Maar toch had het toeval hem niet in deze kroeg gebracht.

In het boek, dat hij Pigott had ontstolen, stond de naam „Blue inn“ (Blauwe kroeg) verscheidene keeren opgeteekend. Hij veronderstelde daarom, dat de herbergier op een of andere wijze in verbinding stond met den millionair.

Bijna den ganschen dag had hij naar de kroeg gezocht.

Waar hij maar een bedelaar zag, had hij kennis met deze gemaakt en verteld, dat een vriend hem in de Blauwe kroeg wilde spreken, maar dat hij niet wist, waar deze was.

Op de Waterloo-brug had hij een kreupele gezien, die een afzichtelijk, meelijwekkend kind bij zich had. Dat kind was blind en had misvormde voeten.

Raffles zag dat bijna iedere voorbijganger een geldstuk legde op het tinnen bordje, dat dit allerrampzaligste schepseltje in haar handjes vooruitstak.

De Groote Onbekende zag ook dat de kreupele, op wiens schoot het kind zat, het geld terstond bij zich stak. Van dezen man kreeg Raffles het adres van de Blauwe kroeg.

Toen hij het verminkte kind en den bedelaar

wat langer aanzag, moest hij plotseling aan het geheim van mr. Pigott denken.

Deze schurk, aldus redeneerde Raffles, liet kinderen verminken en verhuurde of verkocht ze dan aan een bedelaar voor een zekere som gelds.

Hij kromp ineem, toen hij bedacht, hoeveel misdaden, aan de onschuldige wezentjes begaan, Pigott wel niet op zijn geweten moest hebben.

Hij moest nu alleen nog maar het overtuigend bewijs van Pigotts misdaden hebben en, zoo mogelijk, zoo'n verminkt kind van hem koopen, om als bewijsstuk te kunnen dienen.

Dat hoopte hij door middel van de „Blauwe kroeg" te kunnen doen. Hij ging daarom nog eens naar de kroeg terug om elf uur des avonds, toen allerlei kerels en wijven, zelfs kinderen er rond krioelden.

Meisjes en jongens van zeven, acht jaren dronken op tegen volwassenen en sloegen de liederlijkste taal uit.

Toen de waard zijn klant van dien middag zag, vroeg hij:

„Wel, heb je nog wat gegeten?"

„Sure", antwoordde Raffles, „ik heb het er eens van genomen, hoewel ik den heelen dag geen roode cent heb opgehaald. Hier in Londen ligt het geld ook al niet op de keien."

„Je bent een ongeluksvogel", antwoordde de herbergier, „maar je moet naar mijn raad luisteren en op mijn voorstel ingaan. Dan kun je geld verdienen, zooveel als je maar wilt."

De herbergier zag duidelijk, dat Raffles hem achterdochtig aankeek.

De Groote Onbekende dronk zwijgend het glas jenever leeg, dat voor hem stond en waarvoor de herbergier nu niet weer terstond het geldstuk verlangde. Hij stelde nu meer vertrouwen in zijn klant en hoopte dat de man daardoor ook hem zou gaan vertrouwen.

Raffles dronk eenige glaasjes van het afschuwelijke brouwsel leeg en ook de waard liet zich niet onbetuigd. Om het aantal geleedigde glazen te kunnen onthouden zette hij krijtstreepjes voor Raffles op de tafel neer.

Toen beiden een dozijn glaasjes gedronken hadden, legde Raffles twee shilling op tafel. Daarvan was de eene valsch.

„Ik krijg nog zes pence van je," zei de waard, „die shilling neem ik voor de helft, omdat je een klant bent."

Raffles zei niets; hij wilde het doen voorkomen of hij dronken was en legde het gevraagde neer met een onzekere handbeweging.

Daarbij mompelde hij eenige onverstaan-

bare woorden en de waard achtte nu den tijd gekomen om Raffles den voorslag te doen voor het zaakje.

„Ga mee naar mijn kantoor", zei hij.

Met goed nagebootsten zwaaienden gang volgde Raffles hem achter de toonbank en ging de slaapkamer van den waard binnen, die hem een stoel bood, de lamp opstak en tegenover zijn klant ging zitten.

„Kijk eens, vriend," begon de herbergier, „kijk eens, ik heb gezien, dat je genoeg geld bij je hebt om een winstgevend baantje te kunnen opzetten."

„Ik — — ik — — ik heb — — geen geld," stotterde de Groote Onbekende.

„Je bent dronken, my boy, antwoordde de ander, „ik heb je zelf nog een bankbiljet gewisseld. Heb je dat nou al vergeten met je pimpelneus?"

„Kijk nou ereis," vervolgde hij, „ik ken een vrouw, die heel veel ongeluk in haar leven heeft gehad. In haar jeugd is ze eerst naar New-York ontvoerd. Toen is ze naar Londen gegaan en nu leeft ze hier in Whitechapel. Deze vrouw heeft een kind — wel, waarom zou ze geen kind hebben, en dat wurm werd verminkt geboren. De vrouw heeft dat kind verkocht aan een millionaire, die voor menschlievend wil doorgaan en deze wil er nu graag weer af."

Als begreep hij de zaak niet goed, staarde Raffles den man met een onnoozel gelaat aan.

„Wat — — wat moet ik — — met een kind! — — Ik — — ik ben blij — — dat ik er geen heb!"

„Idioot," snauwde de ander, „dank den hemel, dat je dit kind kunt koopen. Je kunt er geld mee verdienen — — als water — — Begrijp je dan niet, wat ik bedoel?"

Raffles keek den man met een wezenlozen blik aan en leek zóó dronken, dat hij den man niet meer begreep.

„Ik zal het je uitleggen," zei de waard, „het kind is totaal verminkt. Ik geloof, dat het geen armen, geen beenen en geen oogen heeft. Het kan hooren noch spreken."

„Het ontbreekt er nog maar aan, dat het geen hoofd heeft ook," dacht Raffles.

„Goed, goed!" zei hij echter overluid, „maar dat is vreeselijk!"

De waard lachte ruw en antwoordde:

„Vreeselijk? Een zaakje is het, stommeling, een uitstekend zaakje en ik verzeker je, dat, als ik niet zooveel verdiende met mijn kroeg, dan ging ik met dat misbaksel de straat op. En

ik verwed tien pond tegen een shilling, dat ik twee pond per dag zou verdienen."

„Ja — — ja — —" lachte Raffles, „twee pond sterling verdienen. Jij — jij — hebt gelijk. Hoe — — hoeveel kost dat kind?"

„Hoeveel geld heb je? Ik raad je aan, verstandig te zijn, want, natuurlijk is zoo'n zeldzaam ongeluk niet goedkoop!"

Raffles scheen na te denken.

Toen hakkelde hij:

„Ik — ik — ik heb — 340 dollar bij mij!"

„340 dollar?"

„Ja."

„Niet meer?" vroeg de waard teleurgesteld.

„Neen — neen!"

„Zeg, lieg je niet?"

„Waarachtig niet!"

„Dat is niet genoeg! Maar ik heb je een voorstel te doen. Je betaalt 340 dollar constant en dan betaal je verder elken dag 10 shilling af. Onder 200 pond krijg je het kind toch niet."

„Tweehonderd pond?" bromde Raffles, terwijl hij groote oogen opzette, daardoor den schijn aannemende alsof hij langzaam zijn dronkenschap te boven kwam.

„Ja. Vooruit! Als ik jou was, zou ik het doen. Ik leen je het kind op afbetaling. Als je niet betaalt, neem ik het weer af."

De waard ging naar de kast en haalde er een vieze portefeuille uit. Toen nam hij papier, pen en inkt en schreef daar iets op, dat hij zijn klant voorlegde en beval:

„Onderteeken!"

„Ik moet het toch eerst lezen," zeide de Groote Onbekende, er zorg voor dragende dat zijn tong nu en dan dubbel sloeg. En langzaam ontcijferde hij:

„Ik, de eerste onderteekenaar, huur hierbij van mister Thomson, Milton Street 16, het hem toebehoorende kind tot een huurprijs van 10 shilling per dag, totdat de koopsom van 200 pond is afbetaald.

Als ik één dag in gebreke blijf, den huurprijs te betalen, verlies ik alle recht op het bezit van het kind."

De Groote Onbekende las de overeenkomst nog eens over en vroeg toen:

„Wat — wat — is — dat dan — voor een kind?"

„Vervloekt!" snauwde de waard, — „weet je dat nou nog niet? Een verminkt kind, natuurlijk!"

„Ik — ik — ik bedoel een jongen of een meisje?"

„Dat weet ik niet, kerel! Maar dat komt er toch ook heelemaal niet op aan! Het is hoogstens twee jaren. Als je 't hebben wilt, moet je nu toehappen, want morgen vroeg verwacht ik andere klanten!"

Raffles scheen nog eens na te denken en nogmaals moedigde de herbergier hem aan met al de overredingskracht, waarover hij beschikte.

Eindelijk dan toch haalde Raffles het geld te voorschijn, teekende het papier en zei:

„Hier is het geld, mr. Thomson, maar dit papier behoud ik, totdat ik het kind heb."

„Dat kun je," zei de waard, „morgen zullen we het gaan halen."

Raffles betaalde hem het geld en liet zich daarvoor door den herbergier een kwitantie geven. Toen stak hij een en ander in den zak en verliet met den waard diens kantoor.

Deze wees Raffles in een hoek een slaappleaats aan en in deze walgelijkste omgeving legde de Groote Onbekende zich ter ruste.

Het duurde echter geruimen tijd voor Raffles den slaap kon vatten. Niet zoo zeer van wege de meer dan morsige omgeving, maar omdat zijn brein overwoog wat hem te doen stond, wanneer hij de overtuigende bewijzen in zijn bezit had.

Het was duister in het onzindelijke vertrek en dat was maar goed ook, want nu zag Raffles die niet alleen aan zindelijkheid, maar zelfs aan verfijnde weelde gewoon was, de ontzettend vuile rommel, die in de kamer verspreid lag, niet, alleen hoorde hij de muizen of de ratten nu en dan een hevig lawaai maken, alsof zij er ruzie over hadden, wie het eerst de toch reeds zoo gescheurde lomp van den bedelaar, die daar in een hoek op een vieze, stinkende matras lag, zou vernielen en stuk bijten.

Maar al zag Raffles niets, zijn reuk- en gehoorzintuigen werkten des te beter en nu en dan rilde hij, als hij aan de viezigheid dacht, te midden waarvan hij den nacht moest doorbrengen.

Maar dan dwong hij zijn gedachten te verwijlen bij hetgeen hij meende op het spoor te zijn, hetgeen hem weer sterkte in zijn besluit om door te zetten, hetgeen hij begonnen was, hoezeer hem dat ook uit persoonlijke overwegingen mocht tegen de borst stuiten.

Als hij dien smeerlap van een Pigott kon ontmaskeren, dan was hij bereid desnoods in

een zwijnenstal te midden van het afschuwwekkendste ongedierte den nacht door te brengen.

Zoo ver strekte zich de menschenliefde van den edelen John Raffles uit.

Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom geschenk geven, koopt dan een blikken doos DUBEC van 50 of 100.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een kind gekocht.

Op den avond van den nacht, dien Raffles in de Blue Inn doorbracht, ontving Pigott bezoek in zijn woning van een zekere Thomas Jackson, een reus van een kerel, met wien de millionair op vertrouwelijken voet scheen te staan.

Hij werd ten minste door de handlangers van den schurk, die voor knecht speelden, in de fraaie villa, dadelijk in de werkkamer toegelaten.

Pigott scheen hem te verwachten en begroette hem joviaal door hem de hand te geven en onmiddellijk een groot glas whiskey voor zijn gast in te schenken.

In één teug spoelde de reus het vocht naar binnen en reikte het leege glas over, om het nog eens te laten vullen.

„Je weet, Pigott,” zei hij met een onaangename, luide stem, „op één been kan ik niet loopen.”

Hij begon te lachen, alsof hij vreeselijk verukt was over zijn eigen aardigheid en liet het tweede glas het eerste volgen.

Toen schoof hij zijn stoel bij den lessenaar van den millionair, sloeg zijn beenen over elkaar en zei:

„Kom op de proppen met je zootje. Waar is de reis van avond heen?”

„Naar Southwark,” antwoordde de gastheer, zijn portefeuille opnemend en er een klein krantenknipsel uithalend.

„Kijk, dat is het adres! Dit keer is het een jongen! Juist wat we noodig hebben. Van meisjes krijgen we zoetjes aan te veel.

„Heel goed,” bromde de reus, „dat is niet

zoo heel ver weg. Laat de auto maar voorkomen, dan gaan we er dadelijk heen.”

Pigott nam onmiddellijk de telefoon van den haak en belde een particuliere garage op, met verzoek een dichte auto te sturen. Als gewoonlijk zou hij den wagen zelf besturen, dan kon de chauffeur, die de auto bracht, onmiddellijk weer heen gaan.

Het was niet voor het eerst, dat de millionair een dergelijke opdracht gaf, zoodat er dan ook geen bezwaren werden gemaakt en de auto weldra voor de deur stond.

Terwijl Pigott telefoneerde, had Jackson het krantenknipsel nog eens aandachtig overgelezen.

Het was een advertentie van de soort, waarnaar Pigott dagelijks zocht. Zij luidde als volgt:

Een arme moeder, door ziekte aan haar bed gekluisterd en daardoor niet meer in staat het brood voor haar zelf en haar kind te verdienen, biedt het hiermede aan liefdadige menschen aan, in de hoop, dat zij zich over het kind zullen ontfermen om het een fatsoenlijke opvoeding te geven. De moeder beveelt zich in de gunst van elke liefdadig gezinde vrouw en moeder aan en hoopt, dat men haar in de gelegenheid zal stellen zelf haar begrafenis te betalen. Adres Southwark Egeltonstreet 35 Londen.

Dergelijke hartroerende advertenties, waar achter vaak een hartverscheurend drama is af-

gespeeld, treft men dikwijls in de Engelsche bladen aan. Het gebeurt wel eens, dat een dergelijk aangeboden kind liefdevolle beschermers vindt, die zich zijn lot aantrekken, doch maar al te dikwijls wordt van de armoede van zoo'n moeder of vader gebruik gemaakt, om het ongelukkige kind af te richten tot een onteerend handwerk als zakkenroller of dief, om niet te spreken van de gruwelen, waarvan het het slachtoffer kan worden, wanneer het in handen valt van menschen zooals Pigott er een was.

Juist toen Jackson met lezen gedaan had, kwam een der knechts zeggen, dat de auto voorstond en dat de heeren konden instappen.

Pigott ging met den reus de kamer uit, van welke gelegenheid de knecht gebruik maakte om den verderen inhoud van de whiskey-flesch welke op tafel stond, met zijn kameraad op te maken.

Intusschen was de auto voortgereden en hield weldra stil aan het genoemde adres.

Toen zij de woning der vrouw, die naaister was, binnentraden, zag Pigott met één enkelen blik den ellendigen toestand der bewoonster.

In een bed, waarover een deken, uit lompen saamgeflanst, lag een bleeke, hoestende vrouw, waaraan iedereen kon zien, dat zij nog slechts korten tijd te leven had. Tering sprak uit haar ingevallen gelaatstrekken en holle oogen.

De kamer was gevuld met armelijk huisraad; ondanks de koude brandde er geen vuur en in een kist, met stroo gevuld, lag een slapend knaapje.

In tegenstelling tot de moeder, straalde dit kind van gezondheid. De slaap had zijn wangen rood gekleurd en een gelukkig lachje speelde om den kleinen mond. Blonde lokken omgolfden het liefelijke kindergelaat en de fijne trekken zouden een kind van aristocratische huize eer hebben aangedaan.

Pigott bekeek den knaap met onderzoekenden blik, en knikte onwillekeurig goedkeurend met het hoofd.

Moeizaam had de naaister zich in haar bed opgericht en met fluisterende stem vroeg zij, wat de vreemde heeren verlangden.

Pigott vertrok zijn vet gelaat tot een minzaam lachje, deed zijn kostbare pels wat open en ging naar het bed der zieke.

„Ik kom op de advertentie, en, op het blozende knaapje wijzend, zei hij, „is dat het kind, waarvan ge afstand wenscht te doen?“

De zieke vrouw vouwde de handen en fluisterde, nauw hoorbaar:

„Ja!“

Pigott keek nog eens naar het kind en be-

rekende terstond, dat diens buitengewone schoonheid hem schitterende voordeelen zou kunnen bezorgen.

„Ge ziet,“ begon de moeder, „dat ik niet meer in staat ben om te werken.

„Ik zelf zou graag honger willen lijden, als het kind maar voedsel had. Maar ik kan hem niets meer verschaffen en wilde daarom, dat mijn jongen, voordat ik sterf, in goede handen komt.“

„Dat komt hij,“ beweerde Pigott, „ik beloof u, dat ik den jongen als of het mijn eigen kind was, zal groot brengen en daar ik zeer rijk ben, zal hij eens mijn heele vermogen erven.“

De zieke zag niet den spottenden lach, die in het halfdonker der kamer over het gelaat vloog van Thomas Jackson, toen hij deze woorden uit Pigotts mond hoorde.

Ook Pigott lachte in zijn vuistje.

Hij begreep, dat hij voor weinig geld het knaapje zou kunnen krijgen. Volgens zijn meening had de moeder niet langer dan nog twee weken te leven.

„Leeft de vader van het kind nog?“ vroeg Pigott.

De vrouw haalde de schouders op.

„Ik weet het niet, zei zij. Een jaar geleden is mijn man, die reeds lang zonder werk was, uitgegaan, om nooit weer terug te keeren. Hij had mij gezegd, dat hij nog eens probeeren zou om werk te zoeken, maar ik beefde toen ik zijn gelaat zag waarop wanhoop stond te lezen. Hij kon het niet aanzien, dat wij honger leden, terwijl hij niet in staat was het geld te verdienen, om ons voedsel te verschaffen.

„Hij is heen gegaan om nimmer terug te keeren. . . . ik vrees, dat hem. . . . een. . . . ongeluk is overkomen. . . . Misschien kunt ge wel moeite doen om hem te vinden.“

„Alright,“ antwoordde mr. Pigott, „ik zal alles probeeren om hem te vinden, dat beloof ik u.“

Ik dank u,“ zuchtte de arme vrouw.

„En dan heb ik hier een contract meegebracht, waarin staat, dat ik u tot uw dood een bedrag van twee pond wekelijks zal uitkeeren.

De zieke sloot de oogen.

„Ik dank den hemel.“ fluisterde zij, „dat gij tot mij komt, en hoe zwaar het mij ook valt te scheiden van het liefste, wat ik bezit, toch dwingt de nood mij, hiertoe over te gaan, daar mij geen andere keus blijft!“

Haar oogen vulden zich met tranen en diep bedroefd viel zij op haar ellendige legerstede neer.

Pigott haalde een bankbiljet van twee pond

sterling te voorschijn en legde dat in de handen der zieke.

Toen sprak hij tot Jackson:

„Haal de bontdeken uit de auto — wij zullen het kind er in wikkelen en mee naar huis nemen!”

„Nee! Nee! Laat mij het kind nog een paar dagen houden! O! Het scheiden valt mij zoo vreeselijk zwaar!”

Jackson stoorde zich niet aan het gejammer der vrouw en ging heen om het bevel van zijn meester op te volgen.

„Houd u kalm, goede vrouw,” zei de millionaire, „t is zoo het beste. Ge zult toch zelf wel inzien, dat de kleine hier niet kan blijven en als ge weer hersteld zult zijn, sta ik u toe, uw jongen dikwijls te komen zien.”

De zieke klampte zich vast aan dezen stroohalm. Haar hersens werkten koortsachtig. Misschien zou zij weer gezond worden en gevoelde zij zich slechts door wekenlange ontbering zoo afgemat.

„Geef mij Fredy dan nog eens bij mij,” smeekte de onselukkige.

Pigott beurde den knaap op.

Deze keek hem een oogenblik slaapdrongen aan met zijn zwarte oogen.

De moeder sloeg den arm om den hals van het kind, klemde het tegen zich aan en bedekte zijn gezichtje met kussen.

Onverschillig, zonder de minste aandoening keek de schurk naar dit roerend afscheid, terwijl hij in stilte vloekte over de weekhartigheid der vrouwen.

Het kind had zijn armpjes om den hals der moeder geslagen.

„Waarom huil je, moedertje? Is dat een stoute oom?” — vroeg het kind naïef.

„Nee, nee, kind, dat is een lieve oom, die je voor een tijdje mee neemt en je mooi speelgoed zal geven.”

„Ook een spoortrein?”

„Ja, ook een spoortrein.”

Nog eens en nog eens klemde moeder en kind zich aan elkaar vast. De moeder weende hartstochtelijk, terwijl het wel leek alsof het kind een voorgevoel had van hetgeen het te wachten stond, want hij nestelde zich vast tegen de magere borst der arme vrouw, die zuchtte en hijgde onder het gewicht van haar kind.

Hare krachten waren haast niet toereikend, om het nog langer vast te houden.

Ieder weldenkend mensch zou dit tooneel tot tranen geroerd hebben, maar Pigott was geen weldenkend mensch, hij was zelfs geen

mensch. Hij was een dier, of ten minste daaraan gelijk, gelijk aan een wreed, bloeddorstig dier, dat slechts dacht aan het goud, dat hij met den koop van dit kind zou winnen.

Toen hij voetstappen op de trap hoorde, nam hij het kind uit de armen van zijn moeder. Ofschoon het hem moeite kostte om zijn geduld te bewaren, begreep hij toch dat hij zich nog lief en welwillend moest voordoen, om de transactie niet op het laatste oogenblik te laten afspringen. Daarom nam hij het kind voorzichtig in zijn armen en keek het zóó vriendelijk aan als dat met zijn kleine, gemeene varkensoogjes mogelijk was.

Jackson kwam nu binnen met een warme deken. De millionaire spreidde ze op het bed uit en zei:

„Kom, ventje, dan zal ik je in deze warme deken wikkelen en je naar al het mooie speelgoed brengen.”

De kleine, die evenals alle kinderen, zijn leed spoedig vergeten was en niet begreep, dat hij voor goed van zijn moeder moest scheiden, liet zich zonder zich te verzetten, inpakken.

Jackson nam het kind en droeg het de kamer uit. Hij was aan dergelijke tooneeltjes wel gewend en wist zoo goed als Pigott, dat vlug handelen het beste middel was.

„Hier hebt ge mijn adres”, zeide de millionaire, „en houd u nu kalm, neem rust en goed voedsel, opdat ge uw kind spoedig kunt terugzien.”

Zonder zich verder te bekommeren om de schreiende vrouw zette hij zijn hoed op, deed zijn pels dicht en verliet deze plaats der ellende.

Voor het huis wachtte zijn auto.

Jackson was al ingestapt en toen nu ook de millionaire achter het stuurrad was gaan zitten, joeg de wagen er weldra van door.

In de villa van Pigott werden zij door het oude wijf ontvangen.

„Wel, hebt gij het kind?” vroeg zij.

„Yes”, lachte de dikke millionaire en hij gaf haar het knaapje. „Ik denk, dat we met dit exemplaar uitstekende zaakjes zullen maken. Is er nog iets gebeurd?”

„Mr. Thomson heeft getelefoneerd. Hij komt morgen vroeg hier met een klant.”

„Mooi!” antwoordde Pigott, „maar het werd ook tijd, dat er klanten kwamen, die vervloekte Raffles heeft bijna al mijn geld gestolen.”

Dit gesprek werd gevoerd in de vestibule en het kind, dat van koude beefde in zijn dunne kieltje, wilde nu Pigott volgen naar de eetkamer.

Het wijf lachte ruw en pakte het knaapje bij den arm.

„Daar heb je niets te maken! Ga mee! Ik heb voor jou een extra mooien salon. — Wat zullen we met hem doen?”

„Daarover zullen we morgen wel eens praten, — zei Pigott. — Berg hem voorloopig maar op.”

Het wijf greep het kind bij zijn armpje en de knaap, die stelselmatig voelde, dat het booze wijf niets goeds met hem voor had, begon te huilen.

„Vervloekte aap!” schold de vrouw, „leelijke kleine aap. Hou je bek! Ik zal je wijzen, hoe ik je klein krijg!”

Zij greep het kind bij zijn blonde haren en sleurde hem de keldertrap af.

Te vergeefs riep het kind om zijn moeder. Niemand behalve mr. Pigott en zijn medeplichtigen, die aan een welvoorzien tafell hadden plaats genomen, hoorde de jammerklacht.

Het wijf was intusschen met het kind beneden aangeland; daar had zij een hok met vuil, stinkend stroo opengedaan en de kleine erin geduwd. De deur werd stevig gegrendeld en de boosdoenster ging naar boven om mee te smullen.

Jammerend riep de kleine gevangene om zijn moeder, hij schopte en trapte en hamerde met zijn kleine vuisten op de deur, maar niemand stoorde zich aan zijn gejammer en in den donkeren, kouden kelder hurkte hij eindelijk neer, totdat hij, doodelijk vermoeid van het schreien, insliep.

.....

Het was omstreeks tien uur in den morgen, toen Thomson, de eigenaar van de „Blauwe Kroeg”, met Raffles de villa van Pigott binnentrad.

Niettegenstaande het reeds vergevorderde uur, scheen het den schurk toch nog te vroeg te zijn, want het duurde geruimen tijd eer hij kwam opdagen. Te verwonderen was dit eigenlijk niet, want hij had den halven nacht met zijn medeplichtigen gedronken en had zijn roes natuurlijk nog niet uitgeslapen.

Raffles viel den tijd van het wachten lang. Het was niet voor de eerste maal, dat hij dit huis betrad, maar hij wist, dat het thans er op aan zou komen. Binnen niet al te langen tijd, misschien reeds de volgende minuut zou hij weten, welke geheimen zich in de kelderruimte, onder deze weelderig gemeubelde kamers, afspeelden en hij besloot al zijn krachten in

te spannen, om alles tot een goed einde te brengen.

Terwijl hij op zijn stoel van ongeduld zat te draaien, rekende hij bij zich zelf uit met hoeveel tegenstanders hij te doen zou krijgen en maakte zich volstrekt geen illusies over den uitslag van zijn waagstuk.

Aldus verstreek een half uur. Het begon Raffles geweldig te vervelen, zoo lang werkeloos te moeten toezien en juist dacht hij er over, of hij maar een begin zou maken, door, bij voorbeeld, zijn metgezel, die zwijgend en norsch voor zich zat te staren, met een geweldigen slag van zijn sterke hand tegen den grond te slaan, toen hij schreden op de trap hoorde en de deur geopend werd.

Het was Pigott, die eindelijk ontwaakt was en met een glas citroen gepoogd had de ellendige smaak, die hij nog in zijn mond had, te verdrijven. Het middel scheen erger te zijn dan de kwaal, want hij keek zoo zuur als azijn, toen hij binnenstapte en het tweetal aankeek.

Hij rekte zich nog eens stevig uit, gaapte toen zóo geweldig, dat Raffles dacht, dat hij er in zou blijven, (hetgeen hij hem van harte toegewenschte) en richtte ten slotte het woord tot Thomson.

„En, wat is er?” klonk het ten slotte niet erg vriendelijk van Pigott's mond. Ik hoop, dat het wat goeds is, want het is geen manier, om iemand zoo voor dag en dauw uit bed te halen.”

Thomson, die het prettige humeur van den kinderdief wel kende, stoorde zich hieraan niet, maar deelde zoo kort mogelijk het doel van zijn komst mede.

„En nu kom ik eens vragen,” aldus besloot hij zijn verhaal, „of u misschien een kind kunt missen, dat ik tegen een zekere som van u wil overnemen.”

„Ja,” zei Pigott, „dat komt net goed uit. Ik heb eenige weken geleden een kind van zijn moeder gekocht. Ik heb er nog een aardigen prijs voor betaald in de hoop, dat ik er wat aan zou hebben en dat het een lief kind zou zijn, maar dat is me geducht tegengevallen. Het geeft me te veel drukte hier in huis. Het kind is eigenlijk veel te jong om van zijn moeder af te zijn, maar dat mensch is in dien tijd dood gegaan en nu zit ik er mee. Ik ben vrijgezel en weet niet hoe je kinderen moet behandelen en daar het voortdurend om zijn moeder jankte en bijna het heele huis bij elkaar schreeuwde, heb ik het naar beneden laten brengen. Bovendien zit het vol met zweren

en ik werd bang, dat ik er door geïnfecteerd zou worden. Laten we maar eens naar beneden gaan, dan kan je zien of je het kunt gebruiken."

Pigott drukte op een schelknop en het oude wijf verscheen.

Nu ging het in optocht naar den kelder. Vooraan liep de oude vrouw, daarachter kwam Thomson, achter wien Raffles liep, terwijl Pigott de rij sloot.

Raffles deed alsof hij zeer moeilijk liep. Hij deed het voorkomen, dat de ouderdom bij hem met gebreken was gekomen en dat hij jichtig was. Hij lette echter goed op of Pigott de deuren achter zich sloot, maar hij merkte tot zijn vreugde, dat deze de deuren wel dicht deed, maar den sleutel niet in het slot omdraaide.

Dat zou zijn taak niet weinig verlichten, want als de deuren gesloten waren, dan had hij heel andere middelen moeten verzinnen.

Zoodra de oude vrouw beneden aankwam, ging zij een kelderachtige ruimte binnen, waar het muf en vochtig rook, terwijl bovendien nog allerlei andere uitwasemingen de lucht verpestten en de ademhaling moeilijk maakten.

Het eerste wat Raffles zag was een kind van een jaar of drie, blijkbaar een meisje, wier geelaat geheel met pleisters bedekt was. Het was daardoor niet te zien of het kind werkelijk door een of andere huidziekte was aangetast, of dat de wonden met opzet veroorzaakt waren. Maar in ieder geval was het een deerniswekkend gezicht, die kleine, wier oogjes bijna geheel door pleisters en verbandlinnen werden bedekt, hulpeloos te zien rondtasten.

Het oude wijf greep het kind ruw bij den schouder en tilde het op om het Thomson te toonen, maar deze wendde zich naar zijn klant, naar Raffles, daar hij dezen wilde vragen of het kind hem aanstond.

Raffles echter keek naar heel andere dingen. Het was hem er om te doen te weten te komen of er nog meer van die ongelukkige wezentjes in de kelderruimte aanwezig waren en hij had nu zekerheid gekregen, want achter de houten schotten, die hier en daar waren aangebracht, meende hij kinderstemmen te hooren. Het leek wel of het een dierenbewaarplaats was, met dit verschil, dat de dieren vervangen waren door menschenlijke wezentjes.

Juist toen Thomson het woord tot hem wilde richten, hoorde Raffles van achter een der schotten plotseling een hoog kinderstemmetje gaan roepen en schreien.

„Moedertje, moedertje. ben je daar? Ach kom toch gauw en haal me hier van daan. Ik

heb zoo'n honger en ik krijg niets dan slaag!"

Duidelijk en helder klonken die woorden de aanwezigen in de ooren.

Dat was Raffles teveel. Nu kon hij het niet langer uithouden. Dáár, achter dat houten schot, was waarschijnlijk weer pas een nieuw slachtoffer weggesloten en dat wilde hij in de eerste plaats bevrijden.

Zonder op de woorden van den herbergier te letten, snelde hij op het luik, waarmede het houten hok afgesloten was, toe, schoof den grendel weg en greep het kind, dat daar binnen op het vuile stroo zat en dat door het plotseling binnentredende licht met de oogen zat te knippen, om het middel, tilde het op, slingerde het op zijn schouder en, terwijl hij de verblufte toeschouwers toeriep:

„Deze wil ik koopen," — snelde hij bij vier treden tegelijk de trap op naar boven.

Pigott stond het dichtst bij hem en zóó katterig was hij niet, of hij zag, dat die oude, strompelende bedelaar een heel andere man was, dan hij verondersteld had. De bedelaar was als een kreupele de trap afgeloopen, maar vloog haar op, alsof hij een sterke, jonge vent van een jaar of dertig was.

Het duurde echter een paar minuten voor dit tot zijn benevelde hersens was doorgedrongen en toen hij zich omdraaide, om den bedelaar tegen te houden, was deze reeds lang boven.

Thomson en het oude wijf echter hadden niet zoo lang werk gehad, om in te zien dat hier bedrog in het spel was. Zij wilden op Raffles toesnellen, maar zij werden in hun bewegingen belemmerd door Pigott, die vlak voor de trap stond, zoodat zij hem op zij moesten duwen.

Twistziek als Pigott na zijn drinkgelag was, meende hij, dat Thomson hem kwaad wilde doen. Hij stelde zich te weer en gaf den herbergier een klap, die niet erg aankwam, omdat de kinderdief nog te slap op zijn beenen stond en niet veel kracht aan zijn hand had kunnen mededeelen. Maar Thomson, die gewend was aan dronkemanstooneeltjes, liet zich die klap niet welgevallen en gaf met zijn eeltigen vuist zoo'n fermem opduvel tegen de fletse wangen van zijn gastheer, dat deze, zonder een woord te zeggen in elkaar zakte en als een vormelooze zak bleef liggen.

Nu was de weg vrij, en, terwijl de oude vrouw zich over het slappe lichaam van den bewustelooze boog, snelde Thomson den vluchteling achterna.

Maar toen hij boven kwam stuitte hij op een

gesloten deur. Raffles was zoo slim geweest de deur achter zich in het slot te werpen, met de bedoeling zijn achtervolgers op te houden.

Hij slaagde hierin volkomen, want toen de deur eindelijk na veel moeite geopend was, was er natuurlijk, nòch van den ouden bedelaar, nòch van het kind een spoor meer te ontdekken.

Nadat Pigott bijgebracht was en op een stoel zat, begon deze inzicht in den toestand te krijgen en brak in een stroom verwijten en scheldwoorden los. „Dat was nu toch een beetje al te erg, — schreeuwde hij, — eerst Raffles die zijn brandkast leeg gapte en nu weer zoo'n oude, vuile schooier, die hem een kind voor den neus wegkaapte! Dat mocht hij niet dulden. En nog wel het beste van allemaal! Het kind, dat hij pas den vorigen avond had gekocht! Het was allemaal de schuld van die anderen, die maar iedereen in huis haalden en elk voorwendsel geloofden!”

Terwijl hij zoo stond te razen en te tieren kwam een zijner handlangers, die voor knecht speelde binnen en deelde hem fluisterend iets mede.

De man deed vreeselijk geheimzinnig en stond, onder het fluisteren, voortdurend met zijn rechterhand te gesticuleeren en Thomson meende duidelijk te bespeuren, dat de knecht, (het was José) voortdurend in de richting van den tuin, achter het huis wees.

Terwijl dit alles in het huis van Pigott plaats greep, had er, niet ver daarvan daan, een heel ander tooneeltje plaats.

In een der kamers van het huis, welks tuin grensde aan den tuin van Pigott, stond de eigenaar bij den haard en keek hoe een ander man met een aardig kind, een jongen van een jaar of drie, met blonde krullen, speelde.

Die man was Raffles.

Toen hij, nog steeds als bedelaar vermomd, met het kind in zijn arm naar boven was gevlogen, had hij de gangdeur achter zich met een smak in het slot laten vallen. Vervolgens was Raffles, die het huis kende, door de eetkamer naar de veranda gesneld en toen in het park gesprongen.

Hij rende door de paden, sprong over het hek en kwam in den tuin van zijn eigen villa.

Hijgende stormde hij de kamer binnen, waar Brand verschrikt was opgesprongen en voor dezen legde hij het kind op het tapijt neer.

De kleine Fredy intusschen schreeuwde moord en brand. Hij begreep er natuurlijk niets van waarom er de laatste dagen zoo met

hem werd gesold en dacht niet anders of de vieze vent, die hem nu beet had, zou hem weer in een ander donker hok opsluiten.

Hij had daarom, zoolang Raffles hem op den arm had, met handen en voeten geslagen en getrappeld.

Het was dus niet te verwonderen, dat Raffles blij was, goed en wel in zijn kamer te zijn aangeland.

Brand had wel kunnen schreeuwen van blijdschap, toen hij zijn vriend en meester terug zag, al moest hij zich zelf bekennen, dat hij er niet veel van begreep, waarom Raffles nu weer met een kind kwam aanzetten.

Raffles viel even in een luien stoel neer, veegde met zijn zijden zakdoek zijn voorhoofd af en op het kind, dat, nu het in een lekker verwarmd en vroolijk verlicht vertrek was gekomen, het schreeuwen gestaakt had en met verbaasde oogjes om zich heen zat te kijken, wijzend, zei hij:

„Charly, doe me het genoegen en vervul even de rol van kindermeisje voor dien kleinen bengel. Ik heb geen tijd te verliezen en moet dadelijk weer weg, maar ik kan je in het kort wel even zeggen, dat ik dit arme kind, dat gelukkig nog niet te lijden heeft gehad, uit de handen van dien ellendeling, die hierachter woont, heb kunnen redden. Ik heb nu zekerheid over hetgeen wij eerst nog maar moesten veronderstellen en ik zal zien of ik dien vent er niet bij kan lappen. Jij zorgt dus wel voor den kleinen knaap, hè? Hij heet Fredy en als je hem wat chocolaadjes en wat speelgoed koopt, zal hij wel zoet zijn. Ik kom in ieder geval zoo gauw mogelijk terug.”

Na dit gezegd te hebben rende hij naar boven, zijn kleedkamer in, terwijl Brand zich over zijn kleinen speelkameraad boog, waarmee hij al spoedig beste maatjes was.

Raffles was zijn kleedkamer binnen gegaan, om er eenige oogenblikken later, als heer gekleed, weer uit te komen.

In hetzelfde oogenblik hoorde hij mannenstemmen in het park van zijn villa.

„Dat zullen mijn vervolgers zijn”, mompelde hij, „ik geloof, dat ze over den muur zijn geklommen. Het heeft lang geduurd, voor ze besluiten konden, daartoe over te gaan.”

Hij deed nu de balkondeuren open en zag op eenige meters afstand inderdaad Pigott en Thomson staan.

„Wat willen jullie?” vroeg Raffles op bevellenden toon.

Verschrikt keken de mannen naar den aristocratischen heer, die daar in keurig wandel-

costuum stond en hen door zijn monocle scherp aankeek.

Pigott antwoordde:

„Wij zoeken een inbreker! Een oude bedelaar in lompen gehuld!”

„Ga dadelijk van mijn grondgebied en laat de politie voor jullie naar inbrekers zoeken!” riep Raffles en smet de balkondeuren dicht.

Pigott en Thomson wisten met hun houding geen raad. Zij aarzelden nog een oogenblik

maar begrepen, dat zij hier niets konden uitrusten en verlieten vloekend het park.

„Ellendige schurken!” mompelde Raffles, „wacht maar, ik zal jullie krijgen!”

Hij ging weer zijn kleedkamer binnen, trok een lange overjas aan en zette een ronden, zwarten hoed op.

Hij besprak met Brand nog een en ander betreffende den knaap en verliet toen het huis.

ZESDE HOOFDSTUK.

Inspecteur Baxter.

Het was elf uur 's morgens, toen in Scotland Yard, op inspecteur Baxters schrijfbureau, de telefoon overging.

Onwillig nam deze den hoorn op.

„Hallo!”

„Is daar inspecteur Baxter?” — klonk het van het andere einde van den draad.

„Ja, u spreekt met Baxter,” antwoordde deze.

„Hier Pigott, Regent-Park.”

„Wat is er van uw verlangen?”

„Kom alstublieft dadelijk met eenige agenten. Ik heb Raffles ontdekt, hij moet gearresteerd worden!”

„Wat zegt ge? Weet gij het zeker?” — vroeg Baxter, die zóó schrok, dat hij de telefoon haast liet vallen.

„Beslist!” — luidde het antwoord.

„Allright! Over tien minuten zijn we bij u.”

Baxter legde den hoorn op het toestel en schreeuwde:

„Marholm! Marholm! Kom eens gauw hier!”

„Ja, dadelijk, inspecteur!” — klonk het antwoord.

„Haal onze tien beste detectives en laat een auto voorkomen,” — beval Baxter.

„Allright!” — zei Marholm, terwijl hij de kamer uitging.

Marholm haastte zich te doen, wat zijn chef hem had bevolen, waarna hij Baxter ging medeelen, dat alles in orde was.

Marholm grijsde eens met een breeden lach, en dacht zoo bij zich zelf:

„Ik verwed mijn hoofd tegen een broeksknoop, dat de chef weer eens op Raffles gaat

jagen. Die haast komt mij wel wat verdacht voor. Enfin, het schijnt, dat ik niet mee hoef en ik zal het me daarom maar een beetje makkelijk maken in mijn luien stoel.”

Marholm rekte zich eens uit en stak vol welbehagen zijn pijp op.

Baxter had Marholm met voordacht thuis gelaten, daar hij diens spottende opmerkingen over Raffles niet goed kon verdragen en nu zou de spotter tenminste geen ooggetuige zijn als zijn onmiddellijke chef weer een nederlaag moest lijden.

Binnen een half uur was de auto met de detectives voor de villa in Regent-Park aangekomen.

Pigott ontving Baxter in zijn vorstelijk gemeubelde studeerkamer en bood hem een sigaar aan, terwijl de detectives voor de deur in de auto wachtten.

„Ik zal u vertellen,” begon de schurk, „wat er gebeurd is. Vandaag kwam een bedelaar, die mij voor mijn huis om een aalmoes vroeg. Ik had medelijden met den armen kerel, nam hem mee naar binnen en liet hem in de keuken wat eten geven. Daar werd toevallig een gouden tafelservies schoongemaakt. Plotseling pakte de kerel een zware, gouden kan beet en de schooier, die zich eerst op krukken moeilijk had voortbewogen, verdween in volle vaart met zijn buit. Mijn bediende en ik volgden hem. Hij vluchtte door het park, sprong over een muur en vluchtte in een huis, waarvan ik dacht, dat het niet bewoond werd. Ge weet welk huis ik bedoel. Het is dat wat indertijd aan lord Lister behoorde. Mijn bediende en ik

volgden den vluchteling en kwamen op het vreemde terrein, waar ons werd bevolen stil te staan door een man, die op het balkon van de villa stond en zei, dat wij dadelijk den tuin moesten verlaten. In het eerste oogenblik herkende ik hem niet, maar toen hij sprak van zijn grondgebied, toen begreep ik dadelijk, dat het lord Lister, de gevreesde Raffles, of, zooals de kranten hem noemen, de Grootte Onbekende was."

"Waarom hebt ge hem dan niet dadelijk achtervolgd en u meester van hem gemaakt?"

Pigott lachte eens spottend en zei:

"Dacht ge, dat ik lust had om door een pistoolschot een eind aan mijn leven te zien gemaakt? Neen, inspecteur, dat laat ik den politiemannen over. Hebt gij lust Raffles te vangen? Ik niet!"

Inspecteur Baxter dacht eenige seconden na.

Hij vond het verhaal, hem door Pigott gedaan, wel wat vreemd en kon natuurlijk allerm minst vermoeden, dat deze een handige leugen had verzonnen, omdat het in zijn belang was, dat Raffles zoo spoedig mogelijk werd gearresteerd.

Hij stond op en zei:

"Ik zal dadelijk het huis laten doorzoeken."

Hij gaf zijn lieden het bevel, dat de eene helft in het park van Raffles moest gaan om het huis te bewaken, terwijl hij zelf en de andere helft van de straat af het huis zou binnengaan.

Brand zat met Fredy, waarmee hij heel gauw vriendschap had gesloten, in de studeerkamer van zijn vriend en speelde met den knaap, toen Gaston de oude kamerdienaar verschrikt binnentrad en uitriep:

"Vlucht spoedig! De politie heeft het huis omsingeld en eischt binnen gelaten te worden."

Zonder te aarzelen vloog Brand met den kleine naar den schuilhoek, hem door Raffles gewezen. De ruimte was groot genoeg voor hen beiden. Brand moest er nu slechts voor zorgen, dat het kind door het een of andere geluid hun schuilplaats niet bekend maakte.

"Stil zijn, hoor Fredy, anders pakt die oude, stoute vrouw ons," fluisterde hij.

De herinnering aan dat wijf deed de kleine zwijgen. Angstig sloeg hij zijn armpjes om den hals van zijn beschermer en verborg zijn hoofdje aan diens schouder.

Door den houten wand heen hoorde Brand de stemmen van de detectives en van inspecteur Baxter.

"Ik zocht hier eens voor jaren," zei deze, "en toen lukte het Raffles door een klok te ont-

snappen en mij en mijn collega's in een slaapkamer op te sluiten. Het lijkt hier wel een vossenhol en de duivel mag weten, of wij hem ooit zullen vinden. Destijds hebben wij op alle muren van deze kamer geklopt, alle schilderijen van den muur gehaald, de tapijten opgenomen, maar er was niets te vinden, net zoo weinig als nu. Het verbaast mij, wat dat speelgoed daar doet bij den haard. Wij zullen het in elk geval maar meenemen."

Een der detectives nam het speelgoed, dat Brand voor kleinen Fredy had laten koopen, om het in de auto te bergen.

Bijna een uur doorzochten zij het huis, maar — — Raffles was er natuurlijk niet te vinden.

En daar het huis, hoewel zeer fraai gemeubeld, verder in niets verschilde met andere huizen in die buurt en er niets was, wat wees op het verblijf van een misdadiger of inbreker, moest Baxter ten slotte wel afzakken en weggaan, zooals hij gekomen was, dat wil zeggen met ledige handen.

Zonder Pigott iets te berichten, reed Baxter met zijn mannen naar Scotland Yard terug en stoorde daar Marholm in zijn heerlijke sluimer.

De inspecteur wekte hem met een stoot en verweet hem op luiden toon, dat hij zijn plichten zoozeer verzaakte.

De Vloo keek zijn chef met een spotlach aan.

Baxter deelde zijn secretaris noode den loop van het onderzoek mede, maar het was noodig, wijl Marholm het protocol moest opmaken.

Toen Marholm het kinderspeelgoed zag, nam hij een trekpoppetje in de hand en barstte uit in luid lachen.

"John Raffles is een filosoof, Baxter!"

"Hoezoo?"

In plaats van eenig antwoord te geven, zong Marholm uit volle borst:

"O zalig, o zalig, een kind nog te zijn!"

"Je bent een groote gek," zei Baxter, "hou op met dat zingen en raad mij liever eens, wat te doen in zoo'n geval!"

Marholm dacht eenige seconden na.

"Ik geloof dat het maar het beste is, als ge eens met dien Pigott, die beweert Raffles zoo goed te kennen, door de straten in de nabijheid van Regent Park gaat wandelen om den Grooten Onbekende te zoeken!"

"Die raad is niet slecht," zei Baxter en hij verliet met twee van zijn mannen het bureau.

Marholm lachte in zijn vuistje. Hij kon zijn onderbroken slaapje nu voortzetten.

.....
 .....
 .....

Pigott was heelemaal niets ingenomen met het voorstel van Baxter om eenige uren door de straten te gaan slenteren om te probeeren Raffles te ontdekken.

Maar hij vreesde den meester-dief te zeer om niet alles in het werk te stellen, ten einde hem te ontdekken.

En deze poging, oogenschijnlijk zoo dwaas, zou inderdaad beloond worden.

Een uur lang bleef hij in de nabijheid van de bewuste villa rondwalen, maar eindelijk zakte het tweetal hoe langer hoe meer naar de city af, om ten slotte op het Victoria-Embarkment terecht te komen, de bekende kade langs de Theems, waar de verschillende groote gebouwen staan, o. a. het gebouw van Scotland Yard en het wereldberoemde Parlements-gebouw.

Ook verschillende groote hotels en restaurants strekken hun gevels langs deze kade uit en inspecteur Baxter, die nog geen lunch had gehad en een lekkerbek was, dacht er juist over, of hij niet met Pigott naar „Hotel Cecil” zou gaan om te dineeren, toen deze plotseling met doodsbleek gelaat den arm van Baxter greep en naar een persoon wees, die, in een grijze jas, langzaam voortliep, een sigaret rookte en het hotel binnentrad.

„Wat is er?” vroeg de inspecteur, „ziet ge een spook?”

„Neen! Geen spook, maar Raffles!”

„Ge vergist u,” zei Baxter, „waar is hij?”

„Dáár! Hij is „Hotel Cecil” binnengegaan; ik herkende hem dadelijk!”

Het tweetal haastte zich en zag nog juist den rug met de grijze jas, die in de vestibule van het hotel verdween.

Nog eens herhaalde Pigott:

„Dat is Raffles! Ik ben er zeker van!”

Maar zoo groot was in Baxter het verlangen om Raffles gevangen te nemen, dat hem nu, waar hij hem zoo nabij was, de knieën knikten.

Hij was haast niet in staat, een stap te loopen en Pigott keek hem verbaasd aan.

Eindelijk echter was hij weer zoover op streek gekomen, dat hij zijn beide detectives riep van de andere zijde der straat en stelde dezen voor den hotel-ingang op wacht.

„Hebt ge zoeven een heer gezien in een

grijze jas?” vroeg Baxter den portier van het hotel.

„Yes, sir,” antwoordde deze, „hij is daar juist de leeszaal binnengegaan.”

Inspecteur Baxter ging naar de aangeduide zaal aan het einde der gang, maar toen hij wilde binnentreden, verliet Raffles toevallig de zaal, waarbij zijn oog op den inspecteur viel en toen hij hem zag, overlegde hij bliksemsnel bij zichzelf, wat hem te doen stond.

Baxter kon zich nu niet langer inhouden.

„Daar is hij!” schreeuwde hij luid.

Maar Raffles was in hetzelfde oogenblik een aangrenzend zaaltje, den theesalon, binnengestapt, deed de deur achter zich dicht, draaide den sleutel om en liep het terras over, dat naar de breede kade langs de Theems leidde.

En terwijl op deze handige manier de Groote Onbekende wel opzien baarde in den theesalon, maar toch ook behouden en wel op straat belandde, morrelden Baxter en zijn mannen aan den buitenkant der deur en riepen door het sleutelgat, dat zij den man met de grijze jas moesten hebben.

Toen men eindelijk kwam om de deur te openen, was er van Raffles al niets meer te zien en toen de inspecteur zijn man zoo goed mogelijk beschreef, wist men hem alleen te vertellen, dat iemand, die eenigszins met deze beschrijving overeenkwam, zoo juist het hotel aan den anderen kant had verlaten en de kade op gewandeld was. In welke richting, dat kon men niet zeggen.

Maar inspecteur Baxter liet den moed nog niet zakken.

„Vooruit!” beval hij, „hem direct achterna!”

Een paar agenten gingen links af, hij en nog eenige anderen gingen rechts.

Zij liepen zoo snel mogelijk en waarlijk, daar meende hij in de verte den gezochte in zijn grijze jas te zien. Maar Raffles had een voorsprong van eenige duizende meters en daar het omstreeks dien tijd al begon te schemeren, begreep Baxter zich te moeten haasten, wilde hij den vluchteling niet uit het oog verliezen.

De drukte aan den Theemsoever was om dezen tijd van den dag al bijzonder groot, terwijl Raffles niet al te vlug durfde te loopen om geen opzien te baren.

Baxter en zijn mannen renden er van door en naderden hem steeds dicht.

Ieder oogenblik riep Baxter: „Halt, of ik schiet!”

Dit hoorde Raffles heel goed en daar hij niet veel trek had, op een blauwen boon uit de

dienstrevolver van inspecteur Baxter te worden getraceerd, wierp hij zich plotseling met groote snelheid vooruit en begon een wedloop om zijn leven.

Alsof de duivel hem op de hielen zat, zorende Raffles de kade langs.

Maar zijn vrees, dat Baxter hem een kogel achterna zou zenden, was ongegrond.

Want er waren tusschen hem en den inspecteur heel veel menschen, die het geval met belangstelling gadesloegen, zoodat Baxter wegens de mogelijkheid om anderen te raken, niet kon schieten.

Plotseling bemerkte Raffles, die pogingen aanwendde om tusschen de menigte te verdwijnen, dat een politieagent, een kerel als een boom, zich aansloot bij de achtervolgers en hem vlak op de hielen was. Haastig trok hij nu zijn jas uit liet den agent wat naderbij komen en toen deze hem wilde grijpen, wierp hij den man het kleedingstuk in het gelaat, zoodat deze niets kon zien.

Dat deed den agent tot stilstand komen en dat was ook hoog tijd.

Reeds voelde Raffles, dat zijn krachten hem begaven.

Maar eensklaps gleed een spotlach over zijn strak gelaat. Hij bleef een oogenblik staan en Baxter meende reeds dat Raffles, die vlak bij den Theemsoever stond, zich gevangen zou geven. Hij wilde hem reeds grijpen maar Raffles liep weer voort en opnieuw begon de jacht langs de rivier.

Inspecteur Baxter echter had gezien, dat de achtervolgde uitgeput geraakte zoodat deze dit spelletje wel niet lang meer zou kunnen volhouden.

Reeds strekten allen de handen uit om Raffles te pakken, maar — — zij grepen in de lucht, in de ijle ruimte. Met een grooten sprong, zijn hoed tot afscheid zwaaiend tegen Baxter, sprong Raffles in de Theems en riep:

„Goeden dag, inspecteur, 't is jammer voor mijn lakschoenen!”

Toen sloten de golven zich over zijn hoofd.

Baxter rende als een gek aan den oever heen en weer en schreeuwde:

„Een boot, een boot! Touwen en haken! Wij moeten hem ophalen! Wij moeten hem hebben!”

Hij vloog met zijn lieden naar de brugtrappen om daar in een der bootjes die daar lagen, te stappen. Daarin roeide hij in aller ijl naar de plaats, waar Raffles in de rivier was gesprongen.

Maar er was niets meer van hem te ontdekken. — — —

Wel een half uur lang roeide Baxter met Pigott en een paar agenten op het water van de Theems in de onmiddellijke nabijheid van de plek, waar Raffles in het koele nat was gesprongen, heen en weer. Eindelijk riepen zij nog een paar bootjes aan en spanden toen van boot tot boot een touw, waaraan dreggen werden vastgemaakt.

Aldus een ketting vormend, roeiden zij geruimen tijd stroomopwaarts, maar het mocht niet gelukken iets op te halen.

„De kerel is door de kou bevangen en verdronken,” meende Pigott, die grinnikte bij de gedachte, dat hij dat gevaarlijke heerschap eindelijk kwijt was. Ook Baxter scheen die meening toegedaan te zijn en gaf eindelijk het zoeken op.

Omstreeks dien zelfden tijd werd in de duisternis een taxi aangeropen door een heer, die in een donker portiek stond.

De Londensche taxi-chauffeurs zijn tamelijk onverschillig en ook kon deze autobestuurder door de duisternis zijn „vrachie” niet nader bekijken.

„Regent-Park 14”, zei de reiziger. „Dat is een fatsoenlijke buurt”, dacht de chauffeur en hij bracht zijn passagier daarheen.

Maar toen de chauffeur voor de villa stilstield, viel het volle licht uit een straatlantaarn op de auto en hij verbaasde er zich nu over, dat zijn passagier in het koude weer geen overjas droeg en druipnat scheen te zijn. De vreemdeling echter gaf hem een goede fooi en verdween toen in de villa. Het was de villa van lord Edward Lister en Raffles zelf was het, die zich naar huis had laten rijden.

Hij was niet verdronken in de Theems zoodat als Baxter en de grinnikende Pigott meenden.

Onder de achtervolging was hem eensklaps te binnen geschoten dat een groote buis der rioleering in de Theems uitmondde en op deze plaats was hij in de rivier gesprongen.

Raffles was een uitstekend zwemmer en het kostte hem geen moeite de buis, onzichtbaar voor de omstanders, te bereiken en zich naar boven te werken, tot waar deze op de straat uitmondde.

In deze buis bleef hij totdat de duisternis volkomen en het op straat stil was geworden; toen hief hij het deksel op en stond op straat.

Toen Raffles veilig en wel weer in de vestibule van zijn eigen huis stond, voelde hij pas hoe koud hij het had. Wel is waar vroom het niet, maar het water was toch slechts enkele

graden boven het nulpunt en Raffles had geruimen tijd in zijn doorweekte kleeren moeten rondloopen.

Toen hij zijn kamer binnentrad, schrok Brand van zijn uiterlijk en dat was volstrekt niet te verwonderen. Raffles zag in-bleek en rilde als een juffershondje.

Maar toen Brand hoorde wat de oorzaak van dit alles was, wist hij precies wat hem te doen stond. Hij schakelde een paar flinke elektrische straalkachels in en zette die ter weerszijden van den brandenden haard neer. Daaromheen zette hij een tochtscherm en liet daarachter zijn vriend van kleeren verwisselen.

Terwijl deze dat deed, zorgde hij voor een heet bad en toen Raffles, na een half uur uit de badkamer te voorschijn kwam, was hij weer geheel en al opgeknapt en had hij van zijn frisch Theemsbad niets over gehouden dan de herinnering.

Terwijl hij een heete kop thee dronk, vertelde Brand hem wat er voorgevallen was ge-

durende zijn afwezigheid en onmiddellijk begreep Raffles, dat het thans onbegonnen werk zou zijn, om bij de politie om assistentie aan te kloppen in zijn strijd tegen den kinderdief Pigott, zoodat hij er iets anders op moest vinden.

Plotseling scheen hij een goed denkbeeld te krijgen, want nauwelijks had hij zijn thee naar binnen of hij stond op en zijn vriend Brand zag aan den metaalgloed, die in zijn mooie, grijze oogen schitterde, dat Raffles weer eens een van zijn beroemde invallen had en deze onmiddellijk wilde ten uitvoer brengen.

Brand had goed geraden.

„Ga mee, Charly, maak je klaar,” — zei Raffles opspringend.

Een paar minuten later slenterde Raffles in een elegante pels, onverschillig een sigaret rookend, met Brand door de straten van Londen en luisterde met de grootste belangstelling naar de krantenjongens, die in extra-uitgaven zijn dood in de Theems meldden.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Bij den Lord-Mayor.

Voor The Mansion House, de officieele woning van den Lord-Mayor van Londen stonden twee schildwachten der Iersche garde op wacht.

De groote berenmutsen hadden zij wegens de koude iets dieper dan gewoonlijk over de oogen getrokken en zij surveilleerden bijna in looppas.

Plotseling bleef een van hen staan en riep: Halt!”

Twee heeren in elegante pelsjassen stonden voor hen en verlangden te worden binnengelaten.

Het waren Raffles en Brand.

„Wij wenschen den lord-mayor te spreken,” zei Raffles.

„Voor zaken of particulier?”

„Voor zaken”, antwoordde Raffles.

„De werkuren van den lord-mayor zijn om vijf uur des middags afgelopen”, antwoordde de schildwacht.

„Dien mij dan als particulier aan”, zei de lord.

„Ook dat is onmogelijk”, zei de schildwacht, „de lord ontvangt van avond niet; hij heeft zich in zijn particuliere werkkamer terug getrokken.”

Raffles dankte den schildwacht voor de moeite en ging met Brand verder.

Aan den overkant der straat bleef hij staan en keek eens naar het groote gebouw, waarin de lord-mayor van Londen woonde.

Daar het aan de straatzijde geen vensters heeft en de groote booglampen tusschen de Corinthische zuilen natuurlijk niet brandden, daar dit alleen maar gebeurt wanneer bij avond een of andere proclamatie in het openbaar van de hardsteenen trappen af wordt afgekondigd, heerschte er op dat straatgedeelte een tamelijk volledige duisternis.

Raffles echter bekommerde zich daarom niet en scheen de hoogte van het gebouw met

de oogen te meten. Het was alsof hij uitrekende, waar hij ongeveer moest zijn.

Eenige oogenblikken later zei hij tot Brand: „Ga jij nu naar huis, beste Charly! Goeden nacht!”

„En wat ben jij van plan?” vroeg Brand.

„Ik wil den lord-mayor van Londen spreken,” luidde het antwoord.

„Maar dat is toch niet mogelijk naar je gehoord hebt,” — meende Brand, daartegen in te moeten brengen.

„Niets is onmogelijk,” — beweerde Raffles kort.

Hij reikte Brand nog eens de hand en deze zag, hoe zijn vriend met elastischen tred over het plaveisel liep, een lucifer aanstak en daarmee een sigaret ontgloeide.

Daarna zag hij dat Raffles het huis van den lord-mayor voorbijging en daarna in de heerschende duisternis verdween.

Brand ging heen. Hij begreep, dat het maar beter was naar huis te gaan, daar hij hem in het paleis van den Londenschen burgemeester toch niet kon helpen.

.....

Lord Abercron, lord-mayor van Londen, zat met zijn secretaris in zijn studeerkamer te werken. Hij was verdiept in de stukken, die voor hem lagen, zoodat hij er niet op lette, toen zijn kamerdeur werd geopend en eerst verschrikt opkeek, toen zijn secretaris plotseeling opsprong en met luider stem uitriep:

„Wie zijt ge, wat wilt ge?”

Lord Abercron stond nu eveneens op en keek naar de deur.

Daar stond de slanke gestalte van een vreemdeling, het type van een gentleman.

„Wat verlangt ge?” vroeg Abercron, „en hoe is het mogelijk, dat men u heeft binnengelaten? — Waarom laat ge u niet aandienen?”

De vreemdeling naderde en zei:

„Pardon, mylord, dat zijn vier verschillende vragen, die ik stuk voor stuk zal beantwoorden.

In de eerste plaats vraagt ge hoe het mogelijk is, dat men mij heeft binnengelaten. Daarop antwoord ik: Dat was niet mogelijk, want men heeft mij den toegang hedenavond tot uw woning ontzegd. Ik moest daarom mijn weg zelf kiezen en ben uit de lucht naar binnen gekomen. Daar was niemand om mij tegen te houden en hier ben ik. In dit antwoord ligt tevens de oplossing van uw tweede vraag, waarom ik mij niet heb laten aandienen.

De derde en vierde vraag luiden: Wie zijt ge en wat wilt ge?

Wat ik wil, zal ik U aanstonds zeggen en wie ik ben?

„Ik ben een man, die overal word toegelaten, zelfs al zou ik tot den koning willen gaan. Ik kom overal binnen, waar ik wil en geen wacht of beambte kan mij daarin den weg versperren.”

Deze woorden bezorgden lord Abercron en diens secretaris een lichte rilling. — „Was dat een gek of een spook?”

„Ik begrijp u niet,” sprak hij, „maar daar ik het bewijs van uwe bewering voor mij zie, wilt ge zeker wel de goedheid hebben, mij nader te verklaren, wien ik de eer heb te spreken.”

De vreemdeling boog met een vriendelijk lachje en zei:

„Mijn naam is John C. Raffles.”

De lord-mayor en zijn secretaris vlogen van schrik achteruit. Een bovenaardsche verschijning had op hen geen schrikkelijker uitwerking kunnen hebben.

De lord-mayor kreeg het eerst zijn tegenwoordigheid van geest terug en zei:

„Schertst ge of wat praat ge anders voor onzin?”

„Geen onzin,” antwoordde Raffles, „of denkt ge, dat ik voor mijn plezier over de daken naar hier ben geklauterd?”

„Over de daken?” herhaalde lord Abercron.

„Ja,” antwoordde Raffles, „ik ben van hiernaast bij u overgesprongen. Dat was een heel waagstuk.”

„Als ge geen slechte bedoelingen hebt,” zei lord Abercron, „al zijt ge ook de veelbesproken Raffles, waarom komt ge dan midden in den nacht bij mij?”

„Omdat mijn boodschap geen uitstel kan lijden,” antwoordde de Grootte Onbekende, „ik kom om met de hulp van uwe lordschap het vreeselijke lijden van ongelukkige schepsels te verzachten. Ik kom zelfs, op gevaar af, dat ge mij laat arresteeren en in de gevangenis werpen.”

Nu keek lord Abercron in gespannen aandacht naar Raffles en zich herinnerend dat lord Lister, voordat hij zich aan de inbrekerssport wijdde, zijn standgenoot was, zei hij:

„Ga zitten, lord Lister. Het moet wel een belangrijk feit zijn, dat u er toe drijft, u te wagen in het hol van den leeuw. — Zal ik mijn secretaris wegzenden?”

„Dat laat ik geheel aan u over, sta mij toe, dat ik u thans mijn verhaal doe.”

En Raffles begon hem de geschiedenis van Pigott te vertellen.

.....
 .....
 .....
 Terwijl Raffles op weg was naar den lord-mayor, was inspecteur Baxter na zijn vergeefsch tocht op de Theems naar Scotland Yard teruggekeerd — het was tegen negen uur des avonds — om den nachtdienst over te geven aan zijn collega Marholm. Daar ging de telefoon over en Baxter nam den hoorn van het toestel.

„Hier Baxter, Scotland Yard!” — meldde hij zich.

„Hier Hittner, de secretaris van lord Abercron,” — klonk het terug.

„Wat belijft u?”

„Lord Abercron beveelt, dadelijk mr. Pigott, Regent-Park 12, te arresteeren en naar Scotland Yard over te brengen om verhoord te worden. Zijn lordschap zal daar zelf komen.”

„Uitstekend,” zei Baxter en hij legde den hoorn op den haak.

„Wat is er?” vroeg Marholm, die nieuwsgierig was van wege het verbaasde gezicht van zijn onmiddellijken chef.

„De lord-mayor verzoekt ons, om mr. Pigott te arresteeren en hier te brengen, opdat zijne lordschap hem persoonlijk in verhoor kan nemen.”

„Alle duivels! Wat moet dat beteekenen?” vroeg Marholm.

Baxter haalde de schouders op.

„Ga mee, Marholm, het bevel luidt immers, dat Pigott direct moet gearresteerd worden? Wat ter wereld heeft lord Abercron met dien Pigott te maken? 't Is vreemd!”

Met een auto reden zij pijlsnel naar Pigott, die verschrikt op sprong, toen Marholm en Baxter zijn eetkamer binnentraden en hem mededeelden, dat hij dadelijk naar Scotland Yard moest komen.

„Wat is er? Wat moet ik? Hebt ge Raffles misschien uit de Theems gehaald?”

Over het gelaat van Marholm vloog een spotlach en om Pigott tot wat spoed aan te drijven sprak hij:

„Ja, wij hebben hem er uit gehaald.”

Die woorden hielpen. De kinderdief kleepte zich haastig en verliet met Baxter en Marholm de villa. Toen zij op Scotland Yard aankwamen bleek, dat de lord-mayor nog niet was verschenen.

Maar daar ging de deur open!

Een heer in pelsjas kwam binnen, fixeerde Baxter eenigen tijd en vroeg:

„Inspecteur Baxter?”

„Jawell Met wien heb ik het genoeg?”
 De vreemdeling sloeg zijn bontkraag neer en nam zijn hoed af.

Daar weerklonk een vreeselijke gil en Pigott schreeuwde:

„Raffles! Raffles! Een spook! Help! —”

Die woorden werkten als een bom.

Allen, behalve Marholm, wilden vluchten. Glimlachend keek Raffles toe en zei:

„Goedenavond, heeren, Ge hebt gelijk. Ik ben Raffles!”

Nu brulde Baxter, die zijn moed voelde herleven:

„Sluit hem in boeien! Vooruit! Het is Raffles!”

En terwijl allen, behalve „de Vloo”, zich op Raffles wierpen, riep inspecteur Baxter uit:

„We hebben hem! Gelukkig! Eindelijk! Nu komt hij achter slot en grendel en zullen we rust hebben van al zijn boevenstreken.”

Daar ging de deur nogmaals open en een onderofficier van de Iersche garde meldde met luider stemme:

„De lord-mayor van Londen, lord Abercron”.

Deze trad binnen met een vriendelijk „goeden avond”, klopte toen Raffles eens joviaal op den schouder en zei:

„Goeden avond, mylord. Ik zie, dat men u een paar ijzeren handschoenen heeft aange-trokken.”

„Ja”, lachte Raffles, „aan beleefdheid heeft het mij hier niet ontbroken.”

Als een bliksemstraal troffen deze woorden al de omstanders en hun verbazing kende geen grenzen, toen lord Abercron gelastte:

„Neem den lord onmiddellijk de hand-boeien af!”

Marholm haastte zich, het bevel op te volgen.

„En doe dien man de boeien aan”, beval de lord-mayor en hij wees naar Pigott.

Deze stond als van den donder getroffen toen hij die woorden hoorde. Hij vergat zelfs tegenstand te bieden en was in een oogwenk geboeid.

„Ga met uw beampten”, beval thans de lord-mayor, „naar het huis van dezen man, waarheen ge hem moet meenemen. Lord Lister zal in dit proces optreden als getuige en als zoodanig staat hij ook onder de speciale bescherming van de Kroon. Ge moogt hem dus niet arresteeren, maar moet hem integendeel alle mogelijke medewerking verleen.”

Toen inspecteur Baxter dit hoorde uit den mond van den lord-mayor, die de opperste

chef is van de Londensche politie, begreep hij, dat hij niets meer in te brengen had en haastte zich aan de bevelen van Lord Abercron te gehoorzamen.

Hij gaf bevel onmiddellijk een groote auto voor te laten komen en steeg met inspecteur Marholm, eenige detectieven en Pigott, die stevig geboeid in hun midden werd genomen, in. Ook Lord Abercron en Raffles sloten zich bij het gezelschap aan.

Aldus begaf men zich naar de villa van den kinderdief in Regent Park.

Marholm, die naast den geboeiden Pigott in de auto zat, merkte op, dat deze, toen men voor zijn villa was aangekomen, eensklaps een luiden schreeuw wilde slaken waarschijnlijk om zijn medeplichtigen te waarschuwen. Maar dit geschiedde niet, want toen Marholm zag, wat Pigott wilde beginnen, drukte hij hem bliksemsnel de hand op den mond en de schreeuw werd gesmoord. Zijn hand nam Marholm eerst weer weg, toen de deur der villa geopend was.

Jackson stond op den drempel en te laat zag deze, wie de bezoekers waren, want reeds werd hij gegrepen en geboeid.

Het viel nu niet zoo heel moeilijk ook de derde en vierde medeplichtige benevens het wijf te arresteeren. Raffles ging nu de anderen voor naar den kelder. Het gelukte hem nu al heel spoedig om de geheime deur te openen, waarvan hij het mechanisme kende, en de heeren belandden dus vrij spoedig in de kelder-ruimte, waar zich zulke afgrijselijke tooneelen voor hun oogen afspeelden, dat zij meenden in de hel te zijn verplaatst.

Uit vieze, vuile hokken, op hoopen stroo, dat maanden lang reeds lag te rotten en waarin het van ongedierte wemelde, haalden de agenten eenige schepseltjes te voorschijn, die daar waarschijnlijk reeds geruimen tijd vertoefden, te oordeelen naar den verregaanden staat van vervuiling en verwaarloozing, waarin zij verkeerden.

Wat de wonden in het gelaat en op de ledematen betreft, het was niet onmiddellijk uit te maken, of die door de verwaarloozing waren ontstaan, of dat men die expresselijk had toegebracht, maar het geluk wilde, dat de kinderen, die op het oogenblik in het huis van den kinderdief vertoefden, nog niet erg verminkt waren, zoodat er gegrondde hoop bestond, dat ze zouden genezen en dat er wellicht geen litteekens zouden overblijven.

Raffles, die zoo'n halve dokter was, constateerde, dat geen der wonden doodelijk was en beval, dat de kinderen zoo spoedig mogelijk

naar het Children-hospitaal moesten worden overgebracht, waar men hen waarschijnlijk wel binnen zeer korten tijd geheel zou genezen.

Hij nam zich voor het oog te houden op deze ongelukkige wezentjes en zich hun lot aan te trekken. Zij wisten het nog niet, de arme kleinen, maar als zij geweten hadden wat het beteekende John Raffles tot beschermer te hebben, zouden zij van geluk hebben gejuicht. Nu echter bleven zij stil op de armen der detectives zitten en keken met hun kleine, pijnlijke oogjes naar het licht van de electriche kroon; iets dat zij zich niet herinnerden ooit in hun kort leventje te hebben aanschouwd.

Terwijl de inspecteurs Baxter en Marholm met eenige detectives den kelder ontruimden, begaven de lord-mayor en Raffles zich naar de slaapkamer van Pigott, die zij doorzochten. In een jaszak van den kinderdief vonden zij de krant, waarin de arme naaister Mary Grant haar zoontje te koop aanbood. Deze advertentie had Pigott met blauw potlood aangehaald.

Raffles nam deze krant en verzocht toen den lord-mayor, Baxter en Marholm hem te volgen naar de naastbij gelegen woning.

Brand, die met het grootste ongeduld wachtte op de terugkomst van zijn vriend en wel wat ongerust was over diens lot, schrikte niet weinig, toen hij plotseling de huisbel hoorde overgaan en vreemde stemmen vernam. Hij was op het punt om zich opnieuw te verbergen in den door Raffles aangeduiden schuilhoek, toen hij de stem van zijn vriend hoorde, die zei:

„Hierheen, heeren, deze trap op!"

Eenige minuten later werd de deur geopend en Raffles trad binnen, vergezeld van lord Abercron en de beide inspecteurs.

Vol verbazing en bewondering keek lord Abercron om zich heen. Dat was dus het veel beruchte dievenhol, waar het zoo echt gezellig en gemakkelijk uitzag.

Maar Raffles liet hem niet al te lang den tijd. Hij bracht hem naar de slaapkamer en toonde hem daar het blonde knaapje. Rustig sluimerde het kind, en een lachje speelde om zijn lippen.

„Hier is de kleine," zei Raffles, „dien ik den schurk heb ontstolen en bovendien — hij wendde zich tot Brand — heb ik dien man voor 60.000 pond sterling beroofd, die ik thans aan u overdraag met het vriendelijk verzoek, deze geldsom te besteden in het belang van de ongelukkige slachtoffers, de verminkte kinderen."

Hij liet Brand de geldsom uitbetalen.

Lord Abercron nam het geld, keek er eenige seconden naar en toen keek hij naar Raffles. Daarop reikte hij dezen de hand en zei:

„Ik benijd u om uw sport, lord Lister en, te oordeelen naar het resultaat, dat ge mij vandaag van uw werken hebt gegeven, zou ik wenschen een Raffles te zijn.” — —

Daarmee gaf hij hem nogmaals de hand.

„Ik moet gaan, het is al laat geworden!”

„Toch nog niet te laat om iemand groote vreugde te bereiden. Ik zal de moeder van dit kind gaan opzoeken en haar het knaapje terugbrengen.”

„Ik zal voor moeder en kind zorgen,” zei lord Abercron. „Kom morgen bij mij en zeg mij, wat ik doen kan.”

Lord Lister boog.

„Staat ge mij toe,” vroeg hij, „dat ik u nog één verlangen van mij kenbaar maak?”

„En dat is?”

„Ik heb hier in huis nog een paar uitstekende touwen. Deze hebben gediend, toen mijn vriend Brand en ik voor den eersten keer de woning van onzen edelen menschevriend Pi-

gott gingen inspecteeren. Mijn vriend had het ongeluk een weinig lawaai te maken, waardoor de schurk, die ons uit ons huis had zien komen en de schutting over zien klimmen, hem kon overvallen. Zij grepen hem en bonden hem met deze touwen aan handen en voeten vast. Zij deponeerden hem op onzachte wijze op den grond en dit is de oorzaak geweest, dat wij het geheim, dat daar in de kelders van Pigott werd verborgen, konden ontdekken.

Aan die touwen is het dus te danken, dat alles tot een goed einde gekomen is en heb ik eigenlijk alle reden om ze te bewaren als aandenken, maar ik ben niet veeleischend en sta ze gaarne af. Zoudt gij die touwen misschien willen meenemen als geschenk van mij voor Pigott en zijn collega's?” —

Lord Abercron lachte. Het was zijn eerste glimlach op dezen avond en ook inspecteur Marholm lachte, toen Raffles een verward kluwen touw te voorschijn haalde.

Hij gaf ze den lord-mayor van Londen met de woorden:

„Een echte Rafflesstrop voor Pigott en zijn medeplichtigen.”

De volgende aflevering (No. 532) zal bevatten:

De erfenis van Eaglestone.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885